

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

E
R
G
E
N
E
K
O
N

ZORAKİ NİKAH

• İşçi
Eylemlerinin
Dersleri

• Dört Yıldızlı
Günah
Keçileri

• Bir Sistem
Can
Çekişiyor

• Fidel
Yoldaşın
Görüşleri

• Yine
İyimserlik
Üzerine

17-21
Temmuz
Belediye
İşçileri

21 Temmuz
Çapa
26 Temmuz
Desa

İŞÇİ EYLEMLERİNİN DERSLERİ

Emperyalizmin ve işbirlikçi teknelci sermayenin istediği “özelleştirmeler”i gerçekleştirmek ve diğer ekonomik kararları almak, bu yönde yasaları çıkarmak ve tüm bu kararların uygulanmaya geçilmesinin kaçınılmaz olarak yol açtığı halk ayaklanmalarını bastırmak, Türkiye’deki her hükümetin temel görevi olmuştur.

Bir hükümetin uluslararası sermayeden ve emperyalist devletlerden “geçerli not” alabilmesi, tüm bu görevleri yerine getirebilecek bir konumda olmasına bağlıdır. Bağımlı kapitalist ülkelerin hükümetleri, ülkelerinin ekonomik olanaklarını uluslararası tekellere sonuna kadar açmak ve ekonomiyi emperyalist devletlerin her seferinde değişen istemlerine uygun duruma getirmekle yükümlüdür. Bunu yapmayan hükümetlerin başına neler geldiği bilinmeyen bir durum değildir. Bir hükümetin emperyalizmin işbirlikçisi olması yeterli değildir; emperyalist tekellerin yeni yönelimi ve kararlarına da uymak zorundadır. Bağımlı ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde belirleyici taraf, elbette emperyalist ülkelerdir.

Bu ülkelerde hükümeti kuran partiler, “muhalafet”teyken, kitlelere verdikleri sözlerden, tüm vaatlerden vazgeçmek zorundalar. Kapitalistlerin sık sık yinelediği gibi, muhalafet olmak başka, hükümet olmak ya da başka bir ifadeyle iktidar olmak başka. İktidar olmak demek, topluma egemen olan güçlerin istekleri doğrultusunda hareket etmek demektir. Zaten kapitalist hükümetler, sermayenin isteklerini yasalılaştıran ve uygulamaya sokan bir icra komitesinden başka birşey değildir. Bu durumda olan bir burjuva parti, bir süre sonra kendisini destekleyen kitlelerin desteğini yitirmeye başlar. Bırakın geniş kitlelerin isteklerini sınırlı da olsa karşılamayı, kendi yandaşlarının olanaklarını bile kısıtlar. Çünkü burjuva niteliği gereği, tüm ekonomik olanakları egemen

kapitalist güçlere sunar. Bu durum taraftarları arasında bir şaşkınlık, hayal kırıklığı yaratır. Hayal kırıklığına uğrayanlar arasında, bu partiler tarafından aldatılan bazı işçi grupları da var.

Bu işçi gruplarının hayal kırıklığı ya “özelleştirmeler” sırasında, ya da özel sektör tarafından işten atıldıklarında, yerini büyük bir kızgınlık ve öfkeye bırakıyor. Böylece her burjuva partisi, her renk ve çeşitte burjuva akım hükümete geliyor ve sırayla hepsi de kısa süre sonra yıpranıyor. Gerçekte teknelci egemenlik koşullarında tüm burjuva partilerinin aralarındaki fark tamamen biçimseldir. Hiçbir burjuva partisi teknelci sermayeden ayrı davranamaz. Hepsisi, işçi sınıfı karşısında, işçi sınıfı partisi karşısında düzen partisidir. Her biri diğerini yıkıma uğratarak, tümü kendini tüketmiş olur ve sırayla işçi sınıfına ve işçi sınıfının devrimci partisine gelir.

Türkiye ve Kürdistan’da son yirmi yılda işçi sınıfı eylemleri özellikle kitlesele işten çıkarmalar karşısında yoğunlaştı. İşten çıkarmalar iki biçimde gerçekleşiyor: Birincisi tüm iş kollarında, özel sektör ve kamu sektörünün tüm alanlarında; ikincisi, devlet işletmelerinin, devlet bankalarının “özelleştirilmesi” sırasında. İşten çıkarmalar son dönemde arttı, ancak her zaman vardı ve bu, sermaye birikiminin bir eğilimidir. Son yıllarda boyutlanan işten çıkarmalar, bu eğilimin nerelere vardığını gösteriyor. “Özelleştirmeler” özellikle son yirmi yılda arttı. Ve tüm kapitalist ülkelerde aynı dönemde başladı. Bunda iki temel eğilim rol oynadı. İlki, kolektif kapitalist mülkiyet olan devlet mülkiyetinin, kapitalist gruplarının ellerine, özel kişilerin mülkiyetine geçme eğilimi; diğeri de, sosyalist sistemin dağılması, sosyalist ülkelerin kapitalist sistem üzerinde yarattığı baskının kalkması ve son olarak da, içerde işçi sınıfının şiddetli bir burjuva saldırısına uğraması. Dışta sosyalist sistemin, içerde de işçi hareketinin baskısı kalktığına göre, kapitalistler beklenen sonuçlarını alacaklardı. İlk büyük sonuç: Dünya çapında kitlesele işten çıkarmalar ve uzun iç savaşlarla kazanılan sosyal kazanımların gasbedilmesi oldu.

Kapitalistler emekçi kitlelere karşı dünya genelinde topyekun bir saldırı içinde, ve bu saldırılar uzun süredir devam ediyor. Saldırıları tek tek kapitalist ülkelerde de aynı şiddetle sürüyor. Yapılan saldırılarla işçi kitlelerinin hem ekonomik-sınıfsal mevzileri ağır bir baskı altına alındı, hem de politik olarak gerici burjuva terör altında tutuldu. İşçi sınıfının ve genelde de halk kitlelerinin baskı altında tutulması, zayıflatılması ve geriletilmesinde tüm kapitalistlerin ortak çıkarı olduğu için her ülkede hedefe ulaşmak için ortak bir sınıfsal ittifak kurdular. Burjuvazinin dünya genelindeki saldırıları, burjuva iç savaş biçimini alırken, savaşın diğeri tarafı olan proletaryanın sınıf mücadelesinin de proleter iç savaş, küresele iç savaş biçimini alması kaçınılmazdı.

“Özelleştirmeler” sırasında işçilerle kapitalistler ve burjuva devlet arasındaki çatışmalar son derece şiddetli oldu. Şiddetli olmak zorunda. Çünkü “özelleştirme” ABD’nin, AB’nin dolayısıyla IMF ve Dünya Bankası’nın genel politikasına dayanıyor. İşçilerin eylemleri ne denli şiddetli ve uzun sürerse sürsün, uluslararası tekeller ve işbirlikçi teknelci

sermaye bu konuda amacına kesinkes varmak istiyor. Tekellerin genel saldırıları karşısında işçiler ve halk kitleleri de dünya genelinde ortak eylemlere gittiler. Bu süreçte hem tek tek ülkelerde, hem de dünya genelinde kitle ayaklanmaları birbirini izledi. Karşıtların dünya genelindeki bu karşılaşması, aradaki savaşı daha şiddetlendirdi.

Türkiye’de sınıf çatışmaları sadece “özelleştirmeler” sırasında meydana gelmedi. Sınıf çatışmaları işçilerin kitlesel olarak işten atıldığı tüm işkollarında ve işyerlerinde görüldü. Bu çatışmalar sırasında hem işçi sınıfı kendi içinde kenetlendi, hem de halk kitleleriyle işçiler mücadele içinde birbiriyle kaynaştı. Eylemlerin bir kısmı uzun sürdü, ancak geniş bir halk desteğiyle sonuç alınabildi. “Özelleştirmeler”in yapıldığı yerlerde aynı sonuç alınamadı. Sümerbank’ta, SEKA’da, Tekel’de, Şişe-Cam’da, devlet bankalarında, kimya fabrikalarında, çok uzun süren eylemler, fabrika işgalleri, sokak gösterileri, Ankara’da çatışmalı gösteriler ve devlet güçleriyle günlerce süren çatışmalara rağmen, bu alanlarda bir sonuç alınamadı. “Özelleştirmeler” bir bir yapıldı ve emekçiler kitlesel olarak işten atıldı. Uzun mücadeleler sonucu elde edilen ekonomik-sosyal kazanımlar ortadan kaldırıldı. Sınıf mevzileri bir bir yıkıldı. İşçi sınıfının koşulları tamamen kötüleşti.

“Özelleştirmeler” sürecinde günlerce süren son derece şiddetli geçen çatışmalara ve geniş kitle dayanışmasına dayanmasına karşın işçilerin sonuç alamayışı, bu saldırıların uluslararası tekellere dayanması ve emperyalist devletlerin stratejik bir saldırısı olarak gelişmesinden ileri geliyor. Emperyalist güçler ve işbirlikçi tekeller sonuca varmak için varolan koşullardan sonuna kadar yararlandılar ve tüm güçlerini harekete geçirdiler. Buna karşılık işçi ve halklar cephesinin koyduğu eylemler ve mücadele düzeyi, kendi lehine sonuç alınmasına yetmedi.

Süreç sona ermiş değil. “Özelleştirmeler” devam ediyor. İşçilerin sınıf eğitimi ve mücadelenin geleceği açısından değerlendirilecek önemli gelişmeler yaşandı. Eylemler sırasında, işçi sınıfının başka yerlerde değerlendireceği iyi örnekler ortaya çıktı. Başka yerlerde bu ileri mücadele örneklerine ihtiyaç var. Eylemler sırasında sınıfın mücadele birliğinin sağlanması, yani sınıf bilinçli işçilerle sınıf bilinci almamış işçiler arasında sermayeye karşı sınıfın ortak hareketinin, eyle-

me dayalı birliğinin gerçekleşmesi; sürecin işçiler açısından en büyük kazanımıdır. Yine işçi sınıfıyla, geniş halk kitlelerinin işçi sınıfının eylemleri etrafında birliğinin sağlanması da kitlelerin mücadelesinin geleceği açısından önemli bir gelişmedir. Bu alandaki mücadele başarıya ulaşmadı, ama mücadele sırasında ortaya çıkan proleter mücadele örnekleri ve dersleri her şeyden daha önemli.

Yapılan işçi eylemlerinde şu genel sonuçlar çıkarılabilir:

1- Hiçbir işçi kendisini işsizliğe ve daha derin bir sefalet mahkum eden bir saldırı karşısında suskun kalmaz, eylemden kaçamaz. Sınıf mevzilerini ve ekonomik kazanımlarını yoketmeye yönelik sermaye saldırısı karşısında yapacağı şey eylemdir, yalnızca şiddetli eylem. Eylemci işçilerin tavrı yeterince saldırgan olmadığı için eleştirilebilir.

2- Ortaya konan eylemler sonuç almak için yeterli olmamıştır. Sonuç alıcı eylemlere başvurmak zorunlu olmuştur. Latin Amerika halk ayaklanmaları ve son “açlık ayaklanmaları” bu konuda kesinlikle göz önünde tutulmalı.

3- İşçi sınıfı kendisini hiçbir şekilde güncel eylemlerle ve güncel istemlerle sınırlamamalıdır. Kapitalist toplum sosyalist topluma dönüştürülmediği sürece, işçi sınıfı ve tüm halk kitleleri aynı kitlesel sefaleti daha yıkıcı bir şekilde yaşayacaktır. İşçi sınıfının temel hedefi, tüm günlük mücadelelerde gözetilmelidir.

4- İşçi sınıfı politik olarak örgütlenmişse, devrimci sınıf partilerinin öncülüğünde hareket ediyorsa, aktif devrimci politik mücadele veriyorsa, kapitalistlerle olan sınıf savaşını kazanabilir.

5- Kapitalistlerin saldırıları dünya çapında yürütülüyor ve sınıfsal ittifaklarına dayanıyor. İşçi sınıfı da dünya düzeyinde ortak hareket eder ve devrimci temelde proletarya enternasyonalizmini öne çıkarırsa etkin olur ve devrimci hedeflerine ulaşabilir.

6- Sınıf savaşımı şiddetli ve yoğun bir aşamaya girmiştir. Sınıf savaşımı devrimci yönde gelişim gösteriyor. İşçiler eylemlerde devrimci yöntemlere başvurmak zorunda kaldılar; devrimci yöntemler bundan sonra daha da öne çıkacaktır.

C. DAĞLI

Bir Sistem Can Çekişirken

Bir tarafta ABD, Avrupa ve Japonya bankalarının ardına patlayan iflas haberleri ve “**Hayatımda gördüğüm en ciddi kriz**” diye feryat eden Sorosgillerin paniği, öbür yandan tarihte belki de ilk kez bütün kıtalarda aynı anda patlak veren açlık ayaklanmaları ve petrol isyanları, bir dünya sistemi olarak emperyalist-kapitalizmin can çektiğini, çürüyüp dağıldığını ve etrafa yalnızca savaşlar, yıkımlar ve altüst oluşlar saçmaya başladığını göstermeye yetiyor.

Gerçeklikten Kaçış Sona Erdi

Tam iki yıl oldu, dünyayı saran ekonomik buhranı buradan yansıtmaya çalışıyoruz. Bu iki yıl içinde neler olmadı ki?

Önce, büyük para sahiplerinin, hiçbir yasal ve kurumsal sınırları tanımadan, dünyanın her köşesinde spekülasyon yaratma aracı olan hedge fonları -ki onlara, finansal havuzun köpek balıkları deniyordu-sallanmaya başladı. Sarsıntı, bu köpek balıklarının dalgalandığı havuzda, ülkeler arası faiz ve döviz kuru farklılıklarından yararlanarak kazanç sağlayan rantiyelere sıçradı.

Bu kadarı bile yeterince moral bozucuydu ama sermaye dünyasının kendisini kandırmaktan başka çaresi yoktu; varolan sarsıntıyı şu fantastik kurgu ile geçiştirdiler: Zaten bu köpek balığı fonlar suyu fazla bulandırıyor, böyle bir dersi hak etmişlerdi; nihayet dünya daha sağlam bir finansal yapıya kavuşabilecekti vs. vb.

Oysa kabus daha yeni başlıyordu. Daha büyük bir dalga gayrimenkul (taşınmaz mallar) piyasasından kopup geldi. Sadece ABD'deki değeri 10 trilyon doları bulan gayrimenkul piyasası, ikiz kuleler misali kısa sürede çöktü; inşaatlar durdu, elde kalıp satılmayan konutlar çürümeye terk edilirken, sadece ABD'de 5 milyon aile evlerini kaybetti.

Bu işaret yeterince güçlüydü ve sermaye dünyasının temsilcilerinden nihayet “kriz” kelimeleri duyulmaya başlandı. Yine de, korkuyu bastırmak için fantastik kavramlar icat etmekten geri durmadılar. Evet, bu bir “düzeltme” idi.

Bunun düzeltme değil, durdurulması güç bir silindirin düzlemesi olduğunu anlamaları için, bankaların önünde biriken kalabalıkları görmek gerekiyordu. Geçen yıl bu zamanlar İngiltere'nin en büyük bankalarından birinin önündeki uçsuz bucaksız kuyruğu görenler, korku ve endişeyle “**N'oluyoruz**” diye sormaya başlamışlardı. Dahası, piyasalarda, iflas noktasında olduğu halde resmen açıklanmayan onlarca banka bulunduğu söylemi dolaşmaya başlayınca, koca koca bankalar birbirlerine kredi vermeyi kestiler. Uluslararası bankacılık sistemi tam anlamıyla kilitlendi ve kilidi açmak için dünyanın belli başlı merkez bankaları, tarihin en geniş hacimli para operasyonlarına girişmek zorunda kaldılar. Yine de bu çabaları, bir ipi itme-

ye çalışmak kadar boş bir çabaydı. Çünkü tarihin en geniş çaplı para operasyonlarına rağmen, bankalar arası kredi krizi, bu tarihten sonra kronik bir hal alacaktı.

İşler bu noktaya varınca, sermaye basınında kriz kelimesini bile geride bırakan, buhran kavramları dolaşmaya başladı. Evet, yaşananın kısa süreli bir kesinti ve çöküş anlamına gelen kriz değil, tersine, uzun vadeli, bütün üretim ve dolaşım (ve dahi tarımsal üretimi de) kapsayan, olabildiğine sancılı bir büyük buhran olduğu kesinleşiyordu. Leninistlerin neredeyse on yıldır, tüm teorik temelleriyle ortaya koydukları durum, şimdi dört dörtlük olgular, olaylarla, bütün olgunluğuyla ortaya çıkıyordu.

Nihayet, sermaye dünyası da yaşananları, “düzeltme, dalgalanma, türbulans” gibi korkuyu bastıran etiketler yerine, doğrudan “buhran-kriz” sözleriyle adlandırmaya başladıktan sonra, ortalama sol yayınlarda da konu yer almaya başladı. Kapitalist sistemin temellerine ve kalıcılığına duyulan güven konusunda, kapitalistleri bile geride bırakmış bir ‘sol’, kuşkusuz apayrı bir trajedi, başka bir yazının konusu. Şimdilik bu yanını bir kenara koyup, devam edelim.

Kriz-Sonrası Fantezileri

Sermaye dünyası için “kriz-buhran” manzarası netleştikçe, bu kez başka bir soru gündemi meşgul etmeye başladı: Bu kriz-buhran nereye doğru gidiyor? Kimilerine göre, artık her şeyin piyasaların insafına terkedilmediği, devletin denetim ve düzenleyici rolünün yeniden tesis edildiği bir “devlet kapitalizmi” dönemine geçiliyordu. Kimilerine göre, paradan para kazanma dönemi sona erecek ve bir kez daha sınai üretim temeline dönülecekti. Kimilerine göre, sanayi ötesi kapitalizme geçişin sancuları yaşanmaktaydı. Hemen herkes ölmekte olanı görüyor, ancak doğmakta olanın yine kapitalist sistem olacağına dair iman tazeliyordu.

İman tazelemenin birinci koşulu, bilimi kapı dışarı etmekti. Bugünün gereklerinden kaçamayanlar, geleceğe doğru bir kaçış içerisine girdiler, geleceğe dair fantastik, ama asla bilimsel değil, bir dünya kurgulamaya başladılar.

Serbest piyasaların yerine devlet kapitalizmi geleceğine dair fantastik bakışı ele alalım: Gerçekte, serbest rekabet, tekel öncesi 19. yy'da tarihe gönlülmüştür. Tekelci hakimiyet, 1930'lu yıllarda, devlet kurumlarıyla iç içe geçişini tamamlayarak yeni bir yapıya, devletle bütünleşmiş tekelci kapitalist yapıya kavuşmuştur. Merkez bankaları, Hazine, devlet tahvilleri, savunma ve altyapı harcamaları, hatta tümüyle hükümet bütçeleri, tekelci kapitalizmin yapısal parçaları durumuna geldiler. Bu durum, neo-liberal denilen dönem boyunca değişmedi. Bu yapı çözülmedi, tersine daha da güçlendi.

Kriz

80'li yıllardan itibaren emperyalist-kapitalist dünyanın devletleri, tüm mali, askeri güçlerini yeniden organize ederek, tekellerin kar olanaklarını genişletmek için çabaladılar. Yani, her zaman söylendiği ve sanıldığı gibi, neo-liberal denilen evrede devletin piyasalar üzerindeki gücü azalmadı. Azalan bir şey varsa, devletlerin tekellere direnme potansiyeliydi. Öyleyse, şu anda yaşanan krizin, yeniden devlet denetimini güçlendirerek aşılabacağı umudu, boş bir hayalden başka bir şey değildir. Devlet-tekel bütünleşmesi 20. yüzyıl boyunca tamamlandı ve bugüne dek çözülmedi. Bugünkü kriz, tam da böyle bir yapı üzerinde yükselir.

Paradan para kazanma devrinin sona erip, yeniden sınaî üretim temeline dönüleceği umutlarına gelince; bu türden söylemler en çok, kendini sol cenahta tanımlayan ekonomi uzmanlarından gelmekte... Bu uzmanların pek çoğu kendisini Marksist ilan etmekte bir sakınca görmüyorlar. Elbette Marx'ın, tam 150 yıl önce faiz, kar ve rantın ayrı ayrı kaynaklardan değil, tek bir kaynaktan; üretimde el konulan artı-değerden geldiğini açığa çıkarmış olduğunu ne kadar unutulabilirsek, bu adamları da o kadar Marksist sayabiliriz.

'Paradan para kazanan' finans borsalarıyla, üretim karına talim eden sanayi kapitalisti arasındaki farklı çıkar ve çatışmalar, finans-kapital çağı öncesine ait bir eskimiş hikayedir. Sanayi ve banka tekelleri iç içe geçip ekonomik yaşama tümüyle yön veren bir güç oluşturduktan sonra, bankaların elde ettiği faiz kazancının, sınaî tekellerin üretim karıyla çelişir bir yanı kalmamıştır. Tersine, finans kapital, sınaî üretimde düşen karları telafi edebilmek için, finansal spekülasyonlara ağırlık vererek birikimini sürdürmeyi başarmıştır.

Sanayide üretimin sahip olduğu düşük kar oranları, son otuz yıldan bu yana aşılamamış, kronikleşmiş bir olgudur. Nedeni basittir. Kapitalizmin artık kendini yenileyemiyor, krizlerini atlatacak yeni dinamiklere sahip değil. Çok fazla makine, çok fazla üretim aracı ve çok fazla para-sermaye var. Dünya nüfusunun tüm ihtiyaçlarını karşılamanın ötesinde olduğu için aşırı değil, ama sermayenin kar koşullarının ötesine geçtiği için aşırı olan bu birikim, kendisine ancak kredi ve spekülasyonlar gibi bol bol hayali değer yaratılan alanlarda, bir karşılık bulabilirdi. Son otuz yılın hikayesi tam da buydu ancak, şimdi hikayenin sonu geldi. Böylesi bir aşamadan sonra, kapitalizmin yeniden sınaî üretim temelli kar peşinde koşacağını, hatta bunun için toplumun refahını yükseltip tüketimi körükleyeceğini öne sürmek için, kapitalizmin nasıl sömürücü bir sistem olduğunu unutacak kadar budala olmak gerekir.

Sanayi-Ötesine Geçiş mi Dediniz?

Sistemin dünya buhranı yayıldıkça, eskinin yıkılışının tüm çatırtıları duyuldukça bu geçiş evresinin nereye varacağına dair fantastik fikir beyanlarının, herhalde en bilineni, sanayi-ötesi kapitalizme geçiştir. Bilgisayar çipinin gömlek cebine sığacak denli küçültülebildiği günden bu yana tartışılan 'sanayi-ötesi kapitalizm' kuramcılarının unuttukları temel bir gerçek var; Kapitalist üretim, sanayi temelini terk edemez. Ancak sınaî üretim temelinde artı-emeğin mutlak ve nispi sömürüsünü gerçekleştirebilir. Öte yandan, gelişen teknoloji ve üretici güçler, kapitalizmin dayandığı sanayi temelini, her geçen gün daha zavallı, daha dar bir dayanak haline getiriyor. Sınaî te-

melini kaybetmiş bir kapitalizm, artık egemen olamaz. Bu nedenle, her ne üretirse üretsin, ister bilgi, ister hizmet, bunu mutlaka sınaî üretim temeline bağlamak zorundadır.

Microsoft firması, sanayi ötesi kapitalizm fantezilerinin en güçlü örneklerinden birisi olarak öne sürülmekte. Fakat şunu herkes biliyor ki, bilgisayar üretiminde tüm dünyayı aralarında bölüşmüş bir kaç sanayi devi olmadan, Microsoft varlığını dahi sürdüremez. Bu sanayi devleri, ürettikleri her bilgisayarla, Microsoft ürünlerini de kullanıcıya adeta dayatıyorlar. Eğer bu üretici tekellerin, bankaların, ulaşım ve iletişim tekellerinin, devlet kurumlarının kolaycılığı olmasaydı; milyonlarca bilgisayar kullanıcısı, yüzlerce dolarlık köhne microsoft ürünleri yerine bedava çok daha güvenli Linux gibi ürünlere yönelmiş olurdu. Kapitalizmin şimdiden sanayi ötesine geçip, bilgi-hizmet kapitalizmi haline geldiğini öne sürenlere hatırlatmış olalım: Sınaî üretim tekeline bağlanmayan bir bilgi üretimini, kapitalizm denetleyemez. IBM-Toshiba-Siemens üçlünün koruyucu kalkanını kaybetmiş bir Microsoft, altı ay bile yaşayamaz.

Sancısız Doğum Olmaz

Şimdi, son iki yıldır dev bankaları ve sanayi tekellerini yerlerde süründüren, tüm iktidarı avucunun içine alan bu büyük buhranın nereye doğru evrildiğini daha rahat görebiliriz. Gelişim, varılan aşamadan daha geriye değil, daha ileriye sıçranarak yaşanacaktır.

Son otuz yıla damgasını vuran finansal çalkantılar, fonlar, spekülasyonlar, sınırsız sermaye hareketleri, ortaya şöyle bir manzara çıkardı: Üretim, tüm ülkeleri ve kıtaları birbirine bağlayan tedarik zincirleriyle, olabildiğine toplumsallaşmıştır, öte yandan dünya ölçeğinde toplumsallaşan üretimin sonuçlarından yararlanan bu sonuçlara el koyanlar, alabildiğine yoğunlaşmış ve tekelleşmiştir. Gelişim ve çelişkinin olgunluğu bu aşamaya gelmişse, sistem kendi sınırlarına ulaşmış demektir. Gelişim, bütün diğer seçenekleri geride bırakarak, tek bir yöne kanalize olmuştur: Üretim araçlarının bütün toplum tarafından sahiplenildiği sosyalist topluma doğru.

Ancak, kapitalizmden sosyalizme doğru geçiş, olağanüstü olaylarla dolu bir devrimci dönemin yaşanmasını gerektirir. Bu devrimci dönem, büyük ekonomik buhranlar ve yıkımlarla, açlık ayaklanmaları, küresel gücünü büyüten diğer eylem pratiklerinin yoğunlaşmasıyla, kapitalist efendilerin tüm prestij, neşe ve morallerini altüst eden siyasi krizlerle, savaşlarla başlamış bulunmaktadır.

Bu, küresel çapta bir altüst oluşturma. Özellikle ekonomik buhran, daha uzun süre devam edecektir. Ortaya çıkan enkazın altında, sadece ABD hegemonyası değil, AB projeleri, yeni Ortadoğu hayalleri de ezilip gidecektir. Sistem dağılıp çözüldükçe, çürüdükçe, geriye iç savaşlar, sosyal patlamalar, bazen dini ve etnik kışkırtmalar eşliğinde akıl dışı çatışmalar da dahil, bir dizi ileri ve geri doğru savrulular, anlam verilmesi zor karmaşalar kalacaktır. Ama her durumda, güçlenen proletarya hareketi, gelişimin temel eğilimine uyan tek sosyal hareket olduğu için, sonuca damgasını vuracaktır.

Geleceğe dair bir varsayım mı? Hayır. Tam da günümüzde yaşananlar, bu büyük altüst oluşturma başka nedir ki!!

BELEDİYE İŞÇİLERİ: “BİRLEŞİRSEK BİZİ YENEMEZLER”

Toplu sözleşme sürecinde Büyükşehir belediyesiyle anlaşamayan belediye işçileri grev kararını asmak için 17 Temmuz günü eylemlediler.

17 Temmuz sabahı saat 10.00 da Edirnekapı’da toplanarak Büyükşehir Belediyesine yürümek isteyen binlerce işçiye polis, taziyikli su, biber gazı ve copla saldırdı. Geçici bir dağılma oldu. Ancak işçiler eylemlerini gerçekleştirmek için kararlıydılar ve polis saldırısının ardından ara sokaklardan yürüyerek Büyükşehir Belediyesi önüne kadar geldiler.

Burada onları parkın içinde bekleyen bir grup işçi karşıladı. Ardından Büyükşehir Belediyesi’nin önüne doğru yürüyüşe geçti işçiler.

Bu sırada bölgeye olağanüstü bir polis yığınağı ve panzerler getirildi. İşçilerin önü kesilerek geri dönmeleri söylendi. Sendika yetkilileri ile polis arasında yaşanan tartışmalardan sonra polis, belediye önündeki havuza kadar gelerek basın açıklamasını yapabileceklerini, ama grev kararını asmak için sadece temsilcilerin Belediye binasının kapısına gidebileceğini söyleyerek, işçilerin yolunu açtı. Bunun ardından işçiler sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Eylem boyunca “Sözleşme Hakkımız Engellenemez”, “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçilere Değil, Çeteler Barikat”, “Genel Grev, Genel Direniş”, “Gün Gelecek, Devran Dönecek, Hainler Halka Hesap Verecek”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek”, “Topbaş Şaşırma, Sabrımızı Taşırma”, “Kurtuluş Yok Tek Başına”, “Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız”, “İşçiler Burada, Topbaş Nerede”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği” sloganları atıldı. Belediye

binasının önündeki havuzun yanına geldiklerinde “Belediye-İş Sendikası, İstanbul Şubeleri” adına bir basın açıklaması okundu. Açıklamaya “Artık son sözlerin geldiği noktadayız” diye başlayan işçiler, “Biz halkların kardeşliği, barışın olduğu bir ülke ile demokrasinin tüm kurallarıyla işlediği, örgütlenmenin önündeki engellerin olmadığı bir düzenleme ile hepimizin insanca, eşit yaşayacağı bir düzen tarafıyız” dediler. Sermaye cephesindeki iç kavgaya dikkat çekilen basın metninde, “bu kavganın, işçilerin, emekçilerin çıkarları için olmadığı açıktır.

Dün bu kavga gerekçe gösterilerek SSGSS eyleminde AKP’nin kapatılmasıyla gündem değiştirildi. Bugün ise bu kavga gerekçesiyle sadece son üç ayda %30 zam yapıldığını, örgütlenmek isteyen işçilerin işten atılmasına karşı DESA’da, Cerrahpaşa ve Çapa’da yaratılan direnişler ile Tersanelerdeki ölümlerin karşısındaki direnişler ile toplu sözleşmelerden dolayı grevde bulunan E-Kart, Unilever grevleri ile biz belediye işçilerinin mücadeleleri görmezden gelinmektedir. Bu nedenle bu kavga, sermayenin yeniden yapılanma sürecindeki pay kapma kavgasıdır” dedi. Görüşme sürecini ve mevcut durumu anlatan işçiler, “bizler yollarda asfaltları yapan, bahçeleri ve parkları yeşillendiren, yolları süpüren, yangınları söndüren, cenazeleri kaldıran, kısacası insanın günlük ihtiyaçlarını karşılayanlar olarak görev yapmaktayız. (...) Bir çağırımız da aynı dönemde Toplu İş Sözleşmesi yürüten sendikalara. Hepimiz biliyoruz ki bize karşı birleşenlere karşı bizler de ortak tavır ve mücadele yürütmeliyiz. Çünkü hepimiz 14 Mart, 6 Nisan’da gördük ki, birleşirsek bizi yenemezler. Yani biz kazanırız. Bunun için herkesi mücadelede ortak olmaya çağırıyoruz” dediler. Açıklamadan sonra bir grup Sendika temsilcisi Belediye Binasının kapısına giderek grev kararını astı. İşçiler daha sonra direnişteki Çapa ve DESA’daki işçileri ziyaret etmek üzere dağıldı □

SALDIRILARA KARŞI İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ YÜKSELİYOR

17 Temmuz günü grev kararı asmak için, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürümek isteyen Belediye-İş Sendikası'na bağlı işçilere polis azgınca saldırmıştı. İşçilere karşı son günlerde artan bu saldırılara tepkiler büyüyor.

21 Temmuz günü, DİSK Yönetim Kurulu üyeleri ve konfederasyona bağlı bazı sendika başkanları Belediye-İş Sendikası'na destek ziyaretinde bulunarak saat 11:00'da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında ilk olarak DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi söz aldı. Çelebi son dönemde grevci işçilere karşı baskıların arttığını ifade ederek; "Gerçekleşen o saldırıyı biz sadece Belediye-İş üyelerine değil bütün işçi sınıfına yapılmış sayıyoruz" dedi. Saldırıların beraberce püskürtülmesi için eylem birlikteliğinin önemine değinen Çelebi, işbirliği ve güç birliğini pekiştirmek için burada olduklarını, bundan sonraki süreçte grev kararı asma vb. grev ve eylemlerde Belediye-İş'le birlikte ortak irade oluşturup, aynı anda eyleme geçeceklerini söyledi. Çelebi; "Sermaye açısından daha caydırıcı olması için ortak oluşturduk" dedi.

Süleyman Çelebi'nin ardından Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm söz alarak; "İşçi sınıfının hak alma mücadelesine karşı bu saldırılar giderek şiddetlenen bu sürecin bir parçasıdır. Bu saldırı sadece biz belediye işçilerine yapılan saldırı değildir. Bu saldırı hak alma mücadelesi veren işçi ve emekçilere karşı kullanılan ve onları sindirme politikasıdır" dedi. Kendilerine dayatılan %8'lik bir zammı asla kabul edemeyeceklerini söyleyen Gülüm, bundan sonraki süreçte eylem birlikteliklerinin daha da artacağını ifade ederek sözlerine son verdi.

Burada yapılan basın açıklamasının ardından saat 12:30'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüyüş başladı. Belediye önünde kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Belediye-İş üyesi işçiler saat 12:00 civarında sendika önünde toplandı. "Belediye-İş" pankartı açıldıktan sonra Büyükşehir Belediyesi'ne kadar sloganlarla yüründü. Yapılan bu eyleme Devrimci İşçi Komiteleri ve Mücadele Birliği de destek verdi. Yürüyüş boyunca, işçiler yapılan saldırıya karşı öfkelerini sloganlarla dile getirdi. Ayrıca yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazılı kuşlamalar ve Mücadele Birliği imzalı bildirilerin dağıtıldığı görüldü.

Yürüyüşün ardından Belediye'nin önünde basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında; "17 Temmuz günü sendikamız Belediye-İş'in İstanbul şubeleri olarak 6 aydır süren ve uyuşmazlıkla sonuçlanan toplu iş sözleşmelerinden dolayı 2822 sayılı kanun gereği İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne grev kararını asmak için yapmaya çalıştığımız yürüyüşe İstanbul Emniyeti'nin tutumu 1 Mayıs'ı aratmayacak düzeydeydi. İşçilerin, grev kararlarını kitlesel olarak işyerine asmak ve taleplerini bir kez daha dile getirmek için yapmak istedikleri yürüyüş ve basın açıklamaları güvenlik güçlerince yine tazyikli su, yine gaz bombası, copla engellenmek istendi. (...) Bu baskı ve şiddet işçilerin hak almasını engellemektedir. Bu baskı şiddet İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve ilçe belediyelerin bize dayattığı %8 zammı kabul etmeye zorlamaktır. Bu baskı örgütlenmek isteyenlerin direnişini kırmaktır, bu baskı yarın elimizden alınmak istenen kıdem tazminatlarına karşı sessiz kalmamızı istemektedir. Ve bu baskı ve şiddet bugün gelişen işçi hareketinin birleşmesini engelleme çabalarıdır. (...) Buradan kamuoyu vasıtasıyla başta hükümete sonra belediye yönetimine sesleniyoruz. Bizler yaşamımız içinde antidemokratik tüm olaylara ve sorunlara karşı meşru ve demokratik haklarımızı kullanmaya devam edeceğiz" denildi.

Basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem sona erdi

MUTLU OLMAK

Mutlu olmak insanın içinde olan ve belli başlı zamanlarda canlanan iyi duyguların tümüdür. Bunlar insanın kendini iyi hissetmesini, güne aktif başlamasını sağlar. Benim de kitap, dergi, gazete vs. okuma alışkanlığım bundan kaynaklandı.

Günlerden bir gün çok değerli bir arkadaşımınla dolaşırken bana bir Leninist arkadaşından bahsetti. Tabii biz bu konular hakkında önceden konuşmuş ve bu konularda birbirimizin görüşlerini öğrenmiştik. Daha sonra beni de o arkadaşıyla tanıştırdı. Bu arkadaşla birkaç defa konuştuktan sonra bende hiç olmayan okuma alışkanlığı, insanlara örnek olma, yol gösterme vb. davranışlar hakkında bana bilgi ve öğütler verdi. Konuşmalarıyla, gerçekten ne olmak ve ne yapmak istediğimin farkına varmamı sağladı.

Şu anda bolca kitap okuyan insanlardan biriyim. Kitaplarımı kimse benden alamıyor. Her gün gazete okumaya, güncel haberleri takip etmeye özen gösteriyorum. İşte bu da bana mutluluk veriyor. Ve bu davranışlarımı sürekli yapmamı sağlıyor. Bu açıdan bana yardımcı olan ve olmaya devam eden yoldaşlarıma minnettarım.

Burada yoldaşlarıma söyleyeceğim son şey, devrim yapmak bizi mutlu edecekse -ki öyle olacak- devrim yapalım. Bizim ve diğer insanların mutlu olmasını hep beraber sağlayalım. Ve bunu kendimize ilke edinelim.

Antakya'dan Mücadele Birliği Okuru

"Biz Kazanırsak Mücadelemiz Tüm İşçi Sınıfına Örnek Olacak"

İstanbul Üniversitesi'nde ilkokul diploması olmadığı gerekçesiyle işten atılan, Belediye-İş'e bağlı işçilerin eylemi sürüyor.

Taşeron firmada çalışan 707 işçi, hastane yönetimi tarafından bireysel sözleşme imzalamaya zorlanmış içlerindeki 80 sendikali işçi karşı çıktığı için işten çıkarılmıştı. İşten çıkarılan işçiler bugün (21 Temmuz) eylemlerinin 21. günündeler. Mücadele Birliği olarak ziyaret ettik, söyledik. Biz sorduk, onlar anlattı.

Mücadele Birliği: Bu yapılan uygulamalar ne zamandan beri var?

Erhan Taş (Belediye-İş 5 Nolu Şube Temsilcisi): Yıllardan beri vardı, ancak uygulaması yapılmıyordu. Önce 55 yaş ile ilkokul diploması olmayanların işine son verileceğinin duyurusu yapıldı. Son aşamada ise bireysel sözleşme hazırlandığını söylediler. Araştırdık öğrendik ki hakkımızı alabilmek için Kırkkale'deki mahkemeden dava açmak gerekiyor. Ben burada çalışan bir işçi olarak mahkemeyi nasıl takip edebilirim? Bir şey daha var. Mesela yasanın kendisinde geçerli olan 45 saat uygulaması hala uygulanmıyor. Cumartesi Pazar da dahil sabah 7'de alıp, akşam 16'da bırakıyorlar. Bunu şirket yöneticileri ile konuştuğumuzda bize hastane yönetiminin böyle istediğini söylediler. Bayram iznini bile kaldırmışlardı. Bu resmen kölelik dayatmasıdır.

Mücadele Birliği: Hasta bakıcılar da sizinle birlikte mi?

Erhan Taş: Hayır. Şu an sadece temizlik personelleri var.

Mücadele Birliği: Onlar KESK'te örgütlü herhalde?

Erhan Taş: Kadrolu olanlar KESK'te örgütlü. Ama bunun bir de taşeron boyutu var. Taşeron firmada çalışan hemşire personeller de aynı sıkıntıyı çekiyor.

Mücadele Birliği: Sizler temizlik elemanları olarak taşeron firmada mı çalışıyorsunuz?

Erhan Taş: Evet. Biz de taşeron firmada çalışıyoruz.

Mücadele Birliği: Hangi firmayla çalışıyorsunuz?

Erhan Taş: Biz Çağ Limited Şirketi ile çalışıyoruz, bundan önce de Avrupa Grubu-Seven ortaklığında çalışmıştık.

Mücadele Birliği: Kuralları belirleyen hastane yönetimi mi, şirket mi yoksa yasalardan gelen belli yaptırımlar mı var?

Erhan Taş: Kuralları hastane yönetimi koyar gelen şirket uygular. Bu, hastane yönetiminin kararıdır. Bu kadar insanın burada olmasının tek nedeni hastane yönetimidir. Bunda yeni gelen firmanın suçu yok. Bize bireysel sözleşme imzalamayanlar çalışmayacak dendi. İmzalamayanlar şu an içeride ve işlerine devam ediyorlar. Ama bizlerle birlikte olduklarını ve gereken zamanda gerekilene yapacaklarını söylüyorlar.

Mücadele Birliği: Toplam kaç kişi var firmada?

Erhan Taş: Hepimiz toplam 707 kişiyiz. Bunlardan 80 tanesi direnişte kalanlar ise şu an içeride.

Mücadele Birliği: Hepiniz Çapa'da mısınız?

Erhan Taş: Hayır. Sadece Çapa değil. Haseki Kardiyoloji, Çapa Tıp ve Cerrahpaşa Onkoloji. Şu an Cerrahpaşa da 4 tane temsilciyi işten çıkardılar. Geri kalanı ise iş başı yaptı.

Mücadele Birliği: Sözleşmeli çalışıyordunuz değil mi?

Erhan Taş: Biz sözleşmeli olarak çalışmadık. Sendikaya üye olduk, toplu sözleşmemiz geldi. Ama hastane yönetimi sendikali çalışanları yok etmek için bütün gücünü kullanıyor. Özet olarak söylemek gerekirse eğer sendikali işçileri kabul edip, bünyesine alırsa sonraki süreçte hasta bakıcı hemşirelerin de aynı taleple karşısına gelmesinden korktu. Bu şekilde bizi çözerlerse, yıpratıp yok ederlerse istedikleri başarıyı elde etmiş olacaklar. Ama biz kazanırsak mücadelemiz tüm işçi sınıfına örnek olacak.

Mücadele Birliği: Son süreçte hastane yönetimi ile sendika arasında bir görüşme oldu mu?

Erhan Taş: Daha çok dekanlıkla görüşmeler oldu. Bu işin temel noktası rektörlüktür. Rektörlük ve işletme söylerse ancak bir şeyler olabilir; zaten oradan gelen emirle hareket ediliyor. Yoksa burada ilkokul mezunu olmayan insanlar 11 senedir, 15 senedir çalışıyordu. Bunca sene o kadar insanı kullan, 55 yaşından sonra ne olacak? Nereden emekli olacak bu insanlar?

Mücadele Birliği: Peki temel talepleriniz nedir?

Erhan Taş: Bizler talep olarak toplu sözleşmemizin kabul edilmesini istiyoruz. Toplu sözleşmemizi kabul ederlerse buradaki insanlar işlerine dönebilecek.

Mücadele Birliği: Diğer sendikalardan ziyaretinize gelen oldu mu?

Erhan Taş: Yaşanan şu son süreç oldukça yoğun geçtiğinden dolayı çok sık olmasa da gelenler oluyor. Belediye-İş'ten gelenler var. DİSK ve KESK'ten de gelenler oldu. Ama işin garip tarafı burada olmalarına rağmen gelmeyenler var.

Mücadele Birliği: Hiç mi gelmediler?

Erhan Taş: Hiç gelmediklerini söyleyemem ancak diğer sendikalarla karşılaştığımız zaman çok az. Mesela SES'in temsilciliği hemen burada. Burada ama burada değil yani.

Mücadele Birliği: Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz. Başarılar...

Sefaköy DESA Direnişi 23. Gününde

Kapitalizme Karşı Savaşta İşçilerin Mücadele Birliği Büyüyor

Sendika üyesi olduğu öğrenildikten sonra işten çıkarılan ve şu an fabrika önünde direnişte bulunan Emine Arslan'a destek vermek için direnişinin 24. gününde (26 Temmuz) bir basın açıklaması düzenlendi. Mücadele Birliği olarak destek verdiğimiz basın açıklamasına birçok sendika ve işçi derneği de katıldı.

Basın açıklaması Sefaköy Desa Fabrika Satış Mağazası önünde saat 12:00'da yapıldı. İşçilerin mücadele birliğinin öne çıktığı basın açıklamasında "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Sendika Anayasal Haktır", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız / DESA Deri İşçileri", "DESA İşçisi Yalnız Değildir / Tuzla Deri-İş", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek / Küçükçekmece İşçi Platformu", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak/ Mücadele Birliği" dövizleri açıldı.

Basın açıklaması öncesinde, eyleme destek için gelen işçiler ve devrimci kurumlar ortak olarak attıkları sloganlarla fabrika yanında beklemeye başladılar. Eylem boyunca "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "DESA İşçisi Yalnız Değildir" sloganları coşkuyla atılırken saat 12:00 gibi basın açıklaması Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Selvi tarafından okundu. Bugün Düzce Desa direnişinin 90. gününde, Sefaköy direnişinin 23. gününde olduğunu ifade eden Servi; "Desa, uluslararası markalara çalışmakta ve ülkemizin en büyük deri markalarından biridir. Desa işvereni, en temel insan haklarından olan, uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınan, anayasal ve yasal bir hak olan, sendikalaşma hakkını kullandığı için, Düzce'de 29 Nisan tarihinden başlayarak 41 üyemizi, Sefaköy'de 3 Temmuz'da bir üyemizi de sendikal çalışma yaptığı için işten attı. (...) Üyelerimiz işten atıldıkları günden bugüne iş yerlerinin önünde tekrar iş başı yapmak için direnişlerini devam ettirmektedir. İşvere-

nin devam eden direnişimizi kırma çabasını bugüne kadar boşa çıkardık." dedi. Selvi, Desa patronlarının sadece sendikal işçileri işten atmakla kalmayıp, direnişteki işçilere destek amaçlı yanlarına giden sendika yetkililerini de emniyet güçleriyle karşı karşıya getirdiklerini ve gözaltına aldıklarını belirterek; "Sefaköy'de 18 Temmuz'da gözaltına alınan sendikamız yetkilileri ve üyemize, ayrı ayrı 62 YTL 'Kaldırımı İşgal Cezası' kesilmiştir. İnancın, haklılığın ve yasaların önünde güçleri anca buna yetiyor. Biz haklıyız, biz sermayenin karşısına hukuk ile inanç ve kararlılıkla çıkıyoruz" dedi. Musa Selvi'nin basın metnini okumasının ardından çeşitli sendika yöneticileri de söz alarak direnişlerde işçilerden yanında olacaklarını, bundan sonraki süreçte konfederasyon gözetmeksizin küresel sermayeye karşı eylem birliği içinde olacaklarını ifade ettiler.

Yapılan konuşmaların ardından basın açıklaması sona erdi.

Türkiye Sıcak Bir Yaz Geçiriyor

16 Temmuz salı günü saat 12:15'te KESK İzmir Şubeler Platformu'nun düzenlediği sefalet teslim olmamak, insanca yaşayabilecek bir ücret istemlerini haykırarak ve yapılan zamlara karşı düşük tutulan maaşlarının bordrolarını yakmak için BES'in önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yüründü.

Yürüyüş esnasında atılan sloganlar "Sefaletle Teslim Olmayacağız", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Hükümet Zammını Al Başına Çal", "Söz, Yetki, Karar Çalışanlara", "Emekçinin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Ekmeğe Değil Ücretlere Zam" oldu. Okunan basın metninde "Türkiye sıcak bir yaz geçiriyor. Havaların sıcaklığına, siyasal gündemin yakıcılığı da eklenmiş durumda. Bir yandan Ergenekon iddianamesi, diğer yandan da parti kapatma davaları Türkiye'deki harareti artırıyor. Gazete ve televizyonlar her gün yepyeni(!) haberlerle siyasetin gündemini belirliyor. Halkın gündeminde ise 'darbe planları' ve 'AKP'nin kapatılması'ndan çok işsizlik, yoksulluk ve giderek artan hayat pahalılığı yer alıyor. Konu yüksek siyaset olduğunda 'demok-

rası' ve 'adalet' çığırkanlığı yapan AKP ise, halkın ekonomik sorunları karşısında hiç de 'demokratik' ve 'adil' davranmıyorlar. Bugün 2 milyon aşkın kamu emekçisi 'sözüm ona zamlarımızı' aldık. Yapılan 'zam' en düşük derecedeki kamu emekçisinin bordrosuna 2 günlük simit parası olarak yansımıştır... Hükümet uyguladığı 'enflasyona dayalı zam' anlayışıyla kamu emekçilerini günden güne sefaletle doğru sürüklemektedir... AKP hükümeti, kamu emekçilerinin enflasyon ve hayat pahalılığı altında ezilmesine neden olduğu gibi, Konut Edindirme Yardımı(KEY) hesaplarında biriken alacaklarımızın ödemesini geciktirerek, bizleri bir kez daha mağdur etmektedir. KEY Hesaplarında biriken alacaklarımız derhal ve tek seferde gerçek değerleri üzerinden ödenmelidir... Alacaklarımız gerçek değerleri üzerinden değil de komik ödeme rakamlarıyla karşı karşıya bırakılırsak her türlü fiili meşru mücadele yöntemi ve hukuksal yolla hakkımızı arayacağız... Bu çığlıklarımızı duymayanlar, ocağımızda yanan ateşin dumanını görsünler diye şimdi bordrolarımızı ateşe veriyoruz. Unutmasınlar ki kamu emekçilerine bordro yaktıran hiç bir hükümetin sonu iyi olmadı, bu sefalet bordrolarının alevi bir gün AKP'yi yakacak! Temmuz sıcaklığında Türkiye'nin her yerinde alanları dolduran kamu emekçilerinin öfkesi AKP'yi boğacak" denildi ve Belediyenin önünde bordroları yaktıktan sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

Nihai Zafer İşçilerin Mücadele Birliğinde

Sefaköy Desa Deri'de çalışıyordu. İşyerinde sendikal faaliyet yürüttüğü için işten atıldı. Ama fabrikasını terk etmedi. İşine geri dönebilmek ve sendikal çalışmanın önünde engel olunmaması için eylemde. Emine Arslan, "tek kişilik eylem"iyle dimdik ayakta. Onunla yaptığımız söyleşiyi yayımlıyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba. Öncelikle bizlere çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Emine Arslan: Bizim çalışma koşullarımız iyi değil, normalin üstünde çalışıyoruz. Buna karşılık emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Fabrikada normalin çok üstünde çalışıyoruz. Çalışmaya sabah saat 8:30 başlıyorduk; akşama artık ne zaman çıkacağımız belli değil. En erken gece saat 10'da çıkıyoruz. Bu şekilde, bu koşullar altında çalışıyoruz.

MB: Normal çalışma saatinin ötesinde bir işgünü yani?

EA: Yani normal çalışma saatimiz 10'dur, ama bu hiç böyle olmuyor. Daha uzuyor, daha çok çalışıyoruz. Özellikle bu yaz döneminde çok sık yaşadığımız bir olay. Normalde on saat çalışmamız gerekirken çalıştığımız süre boyunca hiç on saat çalışmadım.

MB: Sendikaya üye olduğunuz için işten atıldınız, şimdi direniştesiniz. Bize bu sürece nasıl geldiğinizi anlatır mısınız?

EA: Dediğim gibi çok ağır koşullarda çalışıyorduk. Sendikalı olunca haklarımı kullanabileceğimi öğrenince sendikaya üye oldum. Benim sendikalı olduğumu öğrenince beş kuruşuz kapıya koydu. Direnişte bulunmamın nedeni beni işe geri alması. İşten atıldım da Haziran ayının maaşımı, 144 saat mesaimi vermedi. Ondan sonra direnişe geçtim ikinci gün bana anlaşma teklif etti. "Gel geriye, gel anlaşalım, sen gel de paramı vereyim" dedi.

Ben de dedim ki içerdeki arkadaşlarımızı ve sendikamı satamam. İşe geri alınana kadar direnişi devam ettireceğim.

MB: Bugün geniş katılımlı eylemde de gördük ki, sınıf mücadelesi yükseldikçe, patronlarla işçiler arasındaki bu uçurum derinleştikçe, işçilerin mücadele birliği fabrikalarda, eylem alanlarında daha da pekişiyor ve güçleniyor. Direnişte olduğunuz günden bugüne size verilen desteği nasıl buluyorsunuz? İşçilerin birlikte mücadelesi size neler kazandırıyor, siz bu mücadele birliğini yeterli buluyor musunuz?

EA: Evet direnişte olduğumdan bu yana destek gerçekten çok güzel, yeterli, daha da ilerlemesini istiyorum. Ancak biz birlikte mücadele edersek daha iyi yaşarız. Ben burada çalışırken böyle işçi birliğinden falan hiç dünyamdan haberim yoktu. Bir kafesteki kuş doğada ne var ne yok bilir mi? Ben öyle yaşıyordum ama şimdi kapıya çıktım. Baktım gelenlerden gidenlerden ben bunu gördüm. Daha iyi yaşamak için işçiler birlik olmalı.

MB: Sizin bu direnişiniz tek başına değil bir bütünün parçası. Aynı zamanda burada direnişte bulunduğunuz süre içinde çevredeki sınıf bilinci olmayan işçilere, zor koşullarda yaşayan, çalışan bunu nasıl değiştireceğinin bilincinde olmayan işçilere mutlaka örnek oluyordur. Direnişiniz diğer işçileri nasıl etkiliyor?

EA: İçerde çalışan arkadaşlarım basıkı altında oldukları için sürekli gözetim altında oldukları için, bana bir şey iletilmiyorlar. Yanıma korktukları için gelemiyorlar. Ama dışardaki sınıf arkadaşlarım, işçi arkadaşlarım "abla devam et senin burada başarın bizim başarımız" diyorlar. Benden önce de burada sendikalı arkadaşlar işten atılmışlardı. Onlar benim gibi direnmediler. Şimdi benim yanıma gelip abla sen bizim yapmadığımızı yaptın diyorlar.

MB: Bize zaman ayırdığınız ve röportaj yaptığınız için teşekkür ederiz.

EA: Bende teşekkür ederim sesimizi duyurduğunuz için.

Dört Yıldızlı

Ekonomik ve siyasi platformda uzun süredir kavga içinde olan iki düşman sermaye kampı, bu önüne geçemedikleri kavga yüzünden öylesine güç, prestij ve otorite yitimine uğradılar ki, sonunda iktidar aygıtı devlet kurumları tam bir felç noktasına erişti.

Siyasi arenada öne çıkan temsilcileri AKP ve TSK olan bu iki düşman kampın, ancak karşısındaki ile birlikte kendisini de ateşe atmadan çözülemeyecek hale gelen sorunlar için, en küçük ileri adım atacak halleri kalmamıştı. Sonunda iş, gelip şu noktaya dayanmış görünüyordu: Ya AKP'ye karşı açıktan bir askeri darbe, ya da iç savaşın ateşleri ortasında TSK'nın etkinliğini ve prestijini yıkacak büyük tasfiyeler.

Ergenekon operasyonları üzerine öyle çok yazılıp çizildi ki, şimdi burada aynı konuya değinilecek olmasını, kimi okuyucular can sıkıcı bulabilir. Bu can sıkıntısı kesinlikle anlaşılabilir ve haklı bir duygudur; çünkü sınıf bilinçli her emekçi için, AKP hükümetinin yürüttüğü Ergenekon operasyonu ne inanılması istendiği gibi bir demokrasi manevrasısıdır, ne de emekçilerin yararına bir dinamik taşımaktadır.

'Sokaktaki insan' bile alabildiğine basit bu gerçeğin farkındadır. Ne de olsa emekçiler, Susurluk sürecinden bu gibi durumlara karşı şerbetlidir. En son Susurluk sürecinde emekçiler, bir kaç sokak eylemi ve pasif gösterilerle demokrasinin kazanılacağı yanılığısına düşmüşlerdi. Ama o dönemin yanılığında asıl büyük suçlu elbette Leninistler dışındaki bütün sol hareketlerdir.

Çok büyük tantanayla hazırlanıp sergilenen Ergenekon operasyonu adlı bu komedi tiyatrosu karşısında emekçilerin kül yutmayan tavırları, her şeyden önce, kırk yıllık devrimci mücadelenin çok ciddi ideolojik kazanımları olduğuna işaretler. Bu açıdan devrim adına büyük gurur duyabiliriz.

Öte yandan, bu operasyonun, egemen sınıfların devrim karşısındaki konum ve tutumlarını ele veren yönleri vardır. Devrimin her anında, sınıfların karşılıklı ilişkilerini ve mücadelelerini yeniden ve yeniden ortaya koymakla yükümlü olan Leninistler için, Ergenekon operasyonu iyi bir aynadır.

Kavga Değil Uzlaşma

Dediğimiz gibi, Ergenekon operasyonu üzerine çok yazıldı, çizildi. Hemen hepsinin ortak noktası, bunun bir "iktidar kavgası" olmasıdır; yani karşıtları AKP'ye kapatma davası açtı, AKP'de buna operasyonla cevap verdi; genel olarak yazılanlara hakim olan mantık budur.

Biz de diyoruz ki; hayır bu bir iktidar kavgası değildir. Bir defa, tutuklananlar, iktidarı, hatta bu iktidarın bir kısmını bile temsil etmiyorlar. Bir kaç nedenden dolayı durum budur.

Birincisi, Türkiye'de iktidar, devletle bütünleşmiş tekelleri kapitalizmin iktidarındır. En büyük 200 şirket ve bankanın, bunlara hakim olan 30 ailenin, devletin yüksek mevkili sivil-askeri bürokrasi ile birlikte kurdukları bir çemberdir bu. Bu çemberin dışına çıkan, iktidar ilişkilerinden mahrum kalır, dokunulabilir ya da kolayca harcanabilir.

Nitekim, operasyona zemin hazırlayan günlüklerin sahibi emekli general Özden Örnek, son yıllarda hızla yükselen bir tekelin yöneticilik ağı içinde olduğu için, hakkında soruşturma dahi açılmadı. Aynı şekilde, operasyona uğrayan tayfanın basındaki en ateşli sözcüsü Tuncay Özkan, sahibi olduğu kanalı bir tekele devrederek, son anda kendini bu iktidar çemberi içinde korumaya almayı başardı. Tolon, Eruygur, Küçük, vs. bunlar çoktandır iktidar çemberinin dışına çıkarıldılar. Bu halleriyle gayet dokunulabilir, gayet harcanabilir konumdaydılar.

İkincisi, daha önceki yazılarımızda da dile getirmiştik: Ergenekon, bir kavganın değil, bir uzlaşmanın meyvesidir. Kavgaya tutuşan tarafların verdiği geçici uzlaşmaların her zaman ilk kurbanları, aşırı-uçlar olur. Bu kez de böyle oldu.

Ekonomik ve siyasi platformda uzun süredir kavga içinde olan iki düşman sermaye kampı, bu önüne geçemedikleri kavga yüzünden öylesine güç, prestij ve otorite yitimine uğradılar ki, sonunda iktidar aygıtı devlet kurumları tam bir felç noktasına erişti.

Siyasi arenada öne çıkan temsilcileri AKP ve TSK olan bu iki düşman kampın, ancak karşısındaki ile birlikte kendisini de ateşe atmadan çözülemeyecek hale gelen sorunlar için, en küçük ileri adım atacak halleri kalmamıştı. Sonunda iş, gelip şu noktaya dayanmış görünüyordu: Ya AKP'ye karşı açıktan bir askeri darbe, ya da iç savaşın ateşleri ortasında TSK'nın etkinliğini ve prestijini yıkacak büyük tasfiyeler.

Günah Keçileri

Ama, böylesi adımları atabilecek mecal, her iki kampta da bulunmuyordu. AKP, hızla eriyen seçmen desteği ve tepesinde bir kılıç gibi sallanan kapatma davası arasında, neredeyse nefes alamaz duruma gelmişti. TSK ise, ardı ardına gelen askeri kayıplar ve sürekli basına sızdırılan haberler nedeniyle, adeta koma halindeydi. Bu karşılıklı güçleri, ancak kendi güçsüzlükleri bir araya getirebilirdi.

Operasyondan kısa bir süre önce TÜSİAD, devlet aygıtla-rını çalışamaz hale sokan bu kavga için “akıl tutulması” terimi eşliğinde, her iki tarafa da ağır sözlerle yüklenmişti. Nitekim, mesaj alındı. TÜSİAD toplantısından sadece bir hafta sonra, Er-genekon’un bugüne kadar en çok gürültü koparan operasyonu-na girildi.

Öyleyse durumu; iç dengeler açısından özetleyelim; halihazi-rde devrimin büyük baskısına çok daha müthiş bir ivme kata-cak olan küresel ekonomik buhranın ortasında, sermaye düşman kampları arasındaki uzlaşmayı sürdürebilmek için, aşırı uçların tasfiyesine devam edilmektedir.

Paranoyak Bir Efendi

Elbette bunun bir de dünya dengeleri içine oturan bir konu-mu var. Bunu da kısaca şöyle özetleyebiliriz: ABD hegemonik gücünün çökmekte olduğunu açıkça görmeye başladı. Ameri-kan basının son aylarda en çok kullandığı kavram “hegemonya-nın transferi” kavramıdır. Latinlerde, Asya ve Afrika’da artık hegemonya oyununda ABD tek başına değil. Avrupa Birliği var, Çin var, Rusya var.

Bu oyunun en kanlı geçtiği alan ise Ortadoğu’dur. ABD bir süredir hegemonya oyununda yalnız olmadığını görüyor ve böl-gedeki işbirlikçilerinden tam ve kesin bir bağlılık talep ediyor. Hiçbir çatlak ses duymak istemiyor. Hegemonyasını kaybeden bir dünya gücü olarak, bu konuda giderek sağlıklı, paranoyak bir ruh haline giriyor.

Burada bir parantez açıp, birkaç ay öncesine gidelim. Hatır-lanacağı gibi Irak’a sınır ötesi kara hareketine izin veren ABD, birkaç gün sonra “geri dön” talimatı vermişti. Ancak, TSK’nın birliklerini geri çektiği ve ABD’nin bundan haberi olduğu bir saatte, Savunma Bakanı Gates’in Ankara’da en sert üslupla ge-ri çekilme isteğinde bulunması, pek çok kişi için garip bir olay olarak hatıralarda kaldı. Oysa ki ABD, böyle davranarak, kesin ve tam bağımlılık testi yapıyordu. Devam edelim.

Bilindiği gibi, Ergenekon operasyonuna hedef olan grup, sık sık, ABD karşısında Rusya-Çin seçeneğini dillendiren bir gruptur. Bizzat kendileri iktidar çemberinin dışında oldukları-ndan, dile getirdikleri Rusya-Çin seçeneğinin ne ordu ne de hü-kümet katında bir kıymeti harbiyesi oldu. Yine de zaman zaman politikalar uyumsuzlaştığında, egemenlerin ABD’ye gösterdik-leri değersiz bir koz misali, kullanıldılar.

Geçen yıl Nisan ayında, Genel Kurmay Başkanlığı internet sitesinin açılış sayfasına, Putin’in ABD’yi sertçe eleştiren bir konuşması konduğunda, herhalde pek az kişi ABD’nin bunu ciddiye alacağını tahmin ediyordu. Hegemonyasının yitiren em-peryalist güç, her şeyi ve herkesi küçümseyen o kibirli vurdum duymazlığını kaybederek paranoyak bir ruh haline girmiş ve Pentagon koridorlarında, TSK içinde Rusya yandaşları oldu-ğuna dair haykırışlar duyulmaya başlanmıştı bile.

Kazanan Devrim Olmuştur

İç ve dış dinamikler aynı tarihsel kesitte üst üste binince, şöyle bütün dünya gazetelerin manşet olacak denli tantanalı bir operasyon düzenlemek kaçınılmaz olmuştu. Zaten çoktan göz-den çıkarılmış, iktidar ilişkileri dışına sürülmüş, tasfiyeleri hiç-bir güç odağını sarsmayan, aksine kavga eden egemen güçleri rahatlatan ne kadar günah keçisi varsa toplandı; güçsüzlüğün, hayal kırıklıklarının ve prestij kaybının bütün hıncıyla, apar to-par F tiplerine tıkıldılar. Kabızın sifona asılması gibi...

Peki, geniş emekçi kesimler, gözlerinin içine adeta çakıla çakıla gösterime konan bu oyunda taraf olmaya ne kadar meyil-li? Bunu, operasyona uğrayanların ve operasyon çekenlerin ger-çekleştirdikleri, konuya dair kitle gösterilerinden kolayca anla-yabiliriz.

“Biz kaç kişiyiz” hareketinin mitingleri, acınacak denli cı-lızdı. AKP ve yandaşlarının, tüm hükümet ve yerel yönetimle-rin maddi desteğine rağmen, örgütledikleri “darbe karşıtı” mi-tingler öylesine hayal kırıklığı yarattı ki, pek çok miting prog-ramı iptal edildi. Bunun anlamı açıktır: Sermaye dünyası yöne-temiyor, emekçileri kandıramıyor, kendi dar hesaplarına alet e-demiyor. Çünkü emekçilerin gündemi ile sermayenin gündemi arasında koca bir uçurum var. Bu uçurum tek bir olguya işaret eder: Devrim, zihinlerdeki savaşı kazanıyor.

Son olarak, bu operasyonun, sermayenin yaralarına mer-hem olup olmadığına bakalım. İlk elden görebiliyoruz ki, uzlaş-mayı kolaylaştırması beklenen, gerilimi azaltması umulan aşırı uçların tasfiyesi, istenen etkiyi yaratmamıştır. Bunu, Deniz Baykal’a ait olan, “Erdoğan bu davanın savcısı , ben de avuka-tıyım” sözlerinden anlayabiliriz.

Sonuçta, tekelci sermaye, hem ABD’ye bağlılığını kanıtla-mak için, hem de kendi iç egemenlik dengelerini rahatlatmak i-çin yol verdiği Ergenekon operasyonundan, hiç de umduğu so-nuçları alamayacaktır. Operasyon öylesine büyük bir tantana ve abartıyla topluma sunuldu ki, artık bir uzlaşma meyvesi olmak-tan çıktı. Dahası, “Atatürkçü çağdaş düşünce” kisvesi altında, pek çok kentli küçük burjuvayı karşı-devrim saflarına eklemle-yen bir güç, karşı-devrimci cepheyi alenen zayıflatacak şekilde tasfiye edildi.

Ne diyelim: Burjuvazi bizim için çalışmaya devam ediyor.

Sağlıkta Sömürü ve Yıkım Büyüyor

2007 yılında yapılan harcamaları gösteren istatistiklerde sağlık alanına yapılan harcamalar 25.1 milyar YTL(19.5 milyar dolar)Tüm harcamalar içindeki payı ise %4. Bu harcamalar içinde önemli olan bir gösterge de sağlık harcamalarındaki yıllık artıştır. 2007 yılında sağlık harcamaları sabit fiyatla %11.6 artmıştır. Genel harcamalar %3.8 büyürken,toplumun sağlığa yaptığı harcamaların yükselişindeki büyüklük dikkat çekici. Sağlık ve sosyal hizmet sektöründeki büyüme %3.1 olarak gerçekleşiyor. Buradan açıkça görülüyor ki, bu alanda yapılan yatırım artışı bu alana toplumun yaptığı harcamaların artışının üçte birinin bile altında. Bu alanda yapılan harcamaların artış oranının yüksekliği sağlık sorunlarının arttığı, toplumun sağlığının daha fazla bozulduğunun, sağlık alanında hizmetlerin daha fazla paralı olarak gerçekleştiğinin, bu alanda sömürünün arttığına göstergesidir.

Her geçen gün dünya daha fazla yaşanmaz hale getiriliyor. Doğa ve insan üzerindeki yıkım büyük bir hızla büyüyor. İnsan sağlığı kapitalist çıkarlar,sömürü nedeniyle büyük bir yıkıma uğruyor. Giderek insan sağlığı en büyük sömürü malzemelerinden biri oluyor. Son yıllarda sağlık alanında yaşanan gelişmelere bakınca bu durum çok daha açık olarak görülüyor. Her geçen yıl dünyada emekçilerin, yoksulların sağlık durumunun kötüleştiği ve yaşam koşullarının daha da kötüye gittiği görülüyor. Son aylarda dünyada dayanılmaz boyutlara ulaşan ve yayılan açlık nedeniyle emekçilerin, yoksulların yaşadığı sağlık sorunları çok daha fazla artacak.

İşçi sınıfının mücadelesi ve sosyalizmin baskısıyla burjuvazi bir çok sosyal hak talebini kabul etmişti, bazı sağlık hizmetleri ve sosyal hizmetler ücretsiz kamu hizmeti olarak gerçekleşiyordu. Şimdi tüm sağlık ve sosyal hizmetler paralı hale getiriliyor. Bu önceden başladı, asıl olarak son yıllarda giderek artıyor. Burjuvazi her istediğini hemen yapamıyor. O yüzden de sağlık ve sosyal hizmetleri adım adım paralı hale getiriliyor.

Devlet hastaneleri ve SSK hastaneleri gibi hastanelerde sürekli olarak hizmet niteliğinin yükselmesi engelleniyor. Çoğu zaman burarlarda oluşan kuyruklarda beklemek insanları hasta ediyor. Buraların hizmet niteliğinin çağın olanaklarıyla uygun gelişmesi engellenerek hastaların özel sağlık kuruluşlarının müşterisi olması sağlanıyor. Artık sağlık hizmetleri tüccar-müşteri ilişkisine indirgeniyor. Hasta hizmet satın alacak bir müşteri oldu.

Sağlık alanında emperyalist ve işbirlikçi tekellerin egemenliği için yeni düzenlemeler yapılıyor. Bugüne kadar yaygın olan muayenehaneler, küçük klinikler yerine emperyalist ve işbirlikçi tekellerin bu alandaki kuruluşları yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Halen 25 bin civarı özel muayenehane var. Doktorların kendi muayenehanelerinde çalışmaları yasaklanıyor. Bu yasanın asıl amacı doktorların düşük ücretle çalışmayı kabul etmelerini sağlamak, tekellere ait kuruluşlar için düşük ücretle çalışmaya zorunlu kılmak. Bu muayenehanelerden hizmet alan hastalar da böylece büyük tekellerin kuruluşlarına yönelecek. Yasal düzenlemelerde esnek çalışma ve uzun süreli çalışma getiriliyor. Sağlık çalışanlarının üzerindeki sömürü katlanarak artırılıyor. Aşırı çalışma sağlık çalışanlarının sağlığını daha fazla tehdit eder hale getirdi. Bu güne kadar olumsuz koşullarda hizmet vermeye çalışan emekçiler, bundan sonra en kötü koşullarda bile daha fazla çalışmaya zorlanıyorlar. Radyasyonla ilişkili olanlarda çalışma süresinin uzatıl-

mak istenmesi bunun en en çarpıcı örneklerinden birisidir. Ücretli kölelik koşulları giderek ağırlaşıyor. Toplumun sağlık sorunlarını çözmek için çalışanların çalışma koşulları kendi sağlıklarını bozuyor. Sağlıksız ortamda çalışma giderek artıyor.

Sağlık sorunlarının sürekli bu kadar çok artması engellenemez mi? Kapitalizm altında bu olanaksızdır. Her şeyin metalaştığı kapitalizmde insan sağlığı da bir ticaret konusuna, insan sağlığı hizmeti bir ticari ilişkiye dönüştürülmüştür. Bu her ülkede farklı boyutlarda olmakla birlikte hızlı bir değişim ve gerileme süreci yaşanıyor. İnsan sağlığıyla ilgili her şey paralı hale getiriliyor ve insan sağlığından sağlanan sömürü artırılıyor. Her şey bir sömürü malzemesi olunca insan sağlığına da ancak sömürü konusu olduğu oranda önem veriliyor. Artık kamu hizmeti olarak sağlık hizmeti hızla tasfiye ediliyor. Böylece ücretsiz ya da düşük ücretle verilen sağlık hizmetleri giderek azalıyor. Her şeyin sömürü malzemesi olması insan sağlığının bozulmasının temel koşullarını oluşturuyor. Elde edilen sömürüyü artırmak için hiçbir insani değer tanınmıyor. Çocukların çalıştırılması, işçilerin aşırı çalıştırılması, esnek çalışma, tarımın tasfiyesi gibi bir çok neden insanları açlık ve sefaletle itiyor, sağlığını bozuyor. Sömürü için çevreye verilen tahribat, sağlıksız ürünlerle sömürüyü artırma çabaları insan sağlığını sürekli yıkıma uğrattıyor. Göstermelik olarak atılan bazı adımların sermaye sınıfının göz boyama ve kendini aklama çabası dışında anlamı yok. Dünyanın her geçen gün daha fazla yaşanmaz hale getirilmesi, önlenemez nedenlerle gerçekleşen basit engellenebilecek ölümlerin artması bunun göstergesidir.

Kapitalizmin geldiği tarihsel aşama büyük yıkımların yaşandığı son aşamadır. Kapitalizm insanlığa büyük yıkım yaşatıyor. Sağlık alanında her şeyin satın alma gücüne bağlı olmaya başlaması, paran kadar sağlık olanağı alacağın koşulların oluşması kapitalizmin insanlığa verecek bir şeyi olmadığını tekrar gösteren bir gelişmedir. Sağlığın konusu insan yaşamıdır. Sağlık hizmeti insanı yaşatmak içindir. İnsanın ölümü ile yaşamı arasında paralı sağlık hizmetinin oluşturduğu engel büyüyor. Parasızlık yüzünden hastane kapılarında ölenler, hastanelerde rehin alınanlar, kapıdan alınmayıp hastane hastane dolaştırılanlar sürekli artıyor. Acil servislerde kabul edilmeyip ölen insanların, sakt kalan insanların sayısı sürekli artıyor. Burjuva medyanın vicdan sızlatan haberler olarak sunduğu hastane kapılarından çevrilen, hasta-

ne hastane dolaşmak zorunda bırakılan hasta ve yaralılarla ilgili haberler günlük, sıradan haberler haline geldi. Medyada yer bulanların bile bu kadar yaygın olması gerçekte bu duruma düşenlerin sayısının çok yüksek olmasının göstergesidir.

Kamu kuruluşu olan hastane ve diğer sağlık kuruluşlarının değişimi, nitelikli hizmet vermeyi engelliyor. Hastalar özel sağlık kuruluşlarının müşterisi haline getirildi. Kamu kuruluşlarında da sağlık hizmetleri giderek daha fazla paralı hale getiriliyor. Ayrıca özel sağlık kuruluşları vergi indirimleri, muhasebe oyunları, teşvik gibi yollarla desteklenerek para aktarılıyor. Çok öncelerden başlayarak sağlık alanında büyük tekeller vakıf kuruluşu olarak yer almaya başlamıştı. Koç ve Sabancı başta olmak üzere bir çok tekel kendi vakıflarıyla sağlık alanına girmişlerdi.

Sağlık hizmetlerinde ayırt edici bir fark da nitelik farkıdır. En iyi sağlık hizmetinin verildiği hastaneler çok yüksek ücretle hizmet veren bazı özel hastanelerdir. Emekçiler bu hastanelerde tedavi olanağına sahip değildir. Acil durum nedeniyle götürülüp de istisnai olarak içeri girebilenleri saymazsak bu hastanelerde tedavi olacak kadar parası olan ancak girip tedavi olur. En basit sağlık hizmetinin bile asgari ücretli işçi maaşını aştığı bu hastanelere özel sağlık kuruluşları da kalite olarak burjuva semtlerde bulunanlardan daha düşük kalitede hizmet veriyor. Aynı şey kamu sağlık kuruluşları için de geçerlidir. En iyi olanaklara sahip hastaneler, emekçilerin giremeyeceği kadar pahalı. Kürt halkının durumu da bu açıdan çarpıcıdır. Kişi başına düşen doktor-sağlık personeli, sağlık kuruluşu sayısına bakıldığında büyük bir uçurum görülür. Kürt halkı doktorsuz bırakılmıştır. Tedavi olmak için İran sınırını geçip tedavi olup gelenler, aylarca-yıllarca doktor yüzü göremeyenler çok yaygın. Yoksulluk nedeniyle özel sağlık kuruluşlarından yararlanamayan Kürt emekçileri kamu hastaneleri ve sağlık kuruluşlarındaki personel ve tıbbi araçların yetersizliği, çoğu zaman hiç olmaması nedeniyle bu kuruluşlardan da yararlanamıyor.

İnsan sağlığını bir sömürü aracına dönüştüren kapitalizmin yarattığı yıkım büyüyor. Kapitalizm var oldukça insan sağlığı sömürü malzemesi olmaya devam edecektir. İnsan sağlığının sömürü malzemesi olmaktan çıkması için kapitalizmin yıkılması zorunludur. Ancak o zaman insan ilişkileri, insan sağlığı meta ilişkisi olmaktan, sömürü aracı olmaktan çıkar. İnsanların sağlığı için her türlü olanağın kullanılmasının yolu kapitalizmin yıkılmasıyla açılır.

Engels "İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu" adlı eserinde aşırı sömürü ve sefalet yüzünden emekçilerin sağlığının nasıl yıkıma uğradığını, emekçi semtlerinde açlıktan ve ölümden geçilemediğini gösteriyor. Che de Latin Amerika'yı gezerken bu ülkelerde köylülerin, emekçilerin hep aynı nedenlerle hastalandığını, hastalıkların yaygın olduğunu görüyor. Ülke adı değişse de aralarında fark olmadığını, sömürü ortadan kaldırılmadan bu hastalıkların tedavi edilecek yok edilemeyeceğini görüyor. Che'nin devrim için mücadeleye girmesinde bu koşulları görmesi de etkili oluyor. 1840'larda Engels, 1950'lerde Che tarafından gösterilen sömürü nedeniyle emekçilerin sağlığının yıkıma uğraması bugün çok hızla yaygınlaşıyor. Bu durumu değiştirmek için Engels'in ve Che'nin yolundan yürümek gerekiyor□

Adım Adım Devrime

Adım adım devrime yaklaşırken, sınıfsal sorunları kavramak zorunlu hale geldi. Sorunlara sınıfsal bakıldığında, bilinçlenme ihtiyacı daha da belirginleşiyor. Devrimin, bilinçli sağlam kadrolarla mümkün olabileceği kesin ve nettir. Bu düşüncenin dışındaki hareketler, büyük yanılgıya düşüyor. Kitle kaygısıyla, burjuva, küçük burjuva ve gerici yandaşlar edinerek sosyalizmi kurmayı düşünüyorlar -ki bunun olamayacağı, imkansızlığı göz önündedir.

Çözüm, bilinçli öncü kadroların çoğalmasıdır. Sınıf bilinci almış, teoriyi pratiğe dönüştürmüş kadroların çoğalması, maceracı hayalprestlere net bir cevap olacaktır. Sosyalizmin alt yapısını sağlam bir zemine oturup, yeni insanın bakış açısıyla dünyayı şeklendirip sınıfsız sömürsüz bir dünya özlemine gerçekleştirecektir.

Bugün Kürt sorunu sınıfsal sorun dışında değildir, açık bir örnek olmasıyla birlikte, çelişkilerin merkezindedir. Kendi kaderini tayin hakkından uzaklaştırılıp, sistem içerisine sokulmaya çalışılıyor.

Bizim mücadelemiz, insanlık onurunun ve geleceğin teminatıdır. Düşünen insanın düşüncesinin şekillenmesidir. Kürt halkı, insanlık mücadelesinde ön safta kızıllı bayraklarla bilinçli kararlı bir şekilde uzlaşmacı reformistlere cevap verip, devrime yürüyecektir. Zalim Dehaq'ın başını ezmenin, sosyalizmi kurmanın zamanı. Maksist-leninist politikaların ışığında kararlı ve ileriye yönelik adımlar atılmalı, işçi sınıfının özgücünü, bütün halkların devrim dinamikleriyle birleştirmeli, büyük patlamaya hazırlanmalıyız. Sokaklarda, fabrikalarda, tarlalarda, insanın olduğu her yerde mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bugün içinde bulunduğumuz mevcut sorunlar ortada, gidişatın analizini yapmak o kadar zor değil. Nasıl düşünelim, sorun sistem sorunudur. Bu sistem içerisinde var olmak mümkün değildir. Çürük temelli bina yıkılmaya mahkumdur, yıkıp var gücümüzle yeniden sağlam bir zeminle inşa etmeliyiz; üzerine yeni bir kat yapmayı düşünenler, yıkılmasına ve yıkım sırasında insanların zarar görmesine sebep olacaklardır. Onarmaya çalışan uzlaşmacı çevreler, sadece maceracı yaklaşımlar öne sürebilirler. Böyle kısır döngülere zamanımız yok, mecaraların peşine takılmaya da zamanımız yok. Bilimsel düşünerek kavramalı, pratik çözümler üreterek, işçi sınıfının öz gücüne güvenerek sosyalizmi kurmalıyız...

DÜNYA NASIRLI ELLERLE ŞEKİLENECEK!

GEB'li Bir İşçi

Antep Zindanı'nda Keyfi Uygulamalar

Son süreçte devrimci tutsaklara yönelik bir çok cezaevinde sürdürülen bilinçli baskı politikaları Antep'te de kendini gösteriyor. Daha önce bir çok defa çeşitli bahanelerle kitap ve dergileri tutsaklara vermeyen Antep H Tipi Cezaevi idaresi, 16 Temmuz Çarşamba günü götürülen dergi ve kitapları yine içeri almadı.

Mücadele Birliği dergisinin 118. sayısı ve Önsöz dergisinin 11. sayısı toplatılması olmamasına rağmen cezaevindeki tutsaklara verilmesi engellendi. Asker ve gardiyanlar tarafından içeriye "örgüt dergileri" olduğu gerekçesiyle sokulmayan dergileri götürülen arkadaşımıza ise hakaretlerde bulunarak, "sen hangi örgüttesin" gibi sorular yöneltildi. Kısa bir tartışmanın ardından ise dergiler içeriye alınmadı ve geri verildi.

Ekonomik olarak bir çıkışsızlık içerisinde olan sermaye işçi ve emekçilere yönelik baskılarını hız kesmeden sürdürürken, işçi ve emekçilerin öncülleri de zindanlarda aynı şekilde baskı ve sindirme politikalarıyla karşı karşıya kalıyorlar. İşçi ve emekçilerin ne kadar öncülleriyle bağları koparılmaya çalışılsa da işçi ve emekçilerin mücadelesi sermayenin bu çabasını boşa çıkaracaktır.

Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçi ve Emekçi Sınıflar Özgürleşmez!

Antep/ Mücadele Birliği

Gecekondu Patladı Patlayacak

Son zamanlarda kentsel dönüşüm projesi adı altında İzmir'in birçok bölgesinde gecekondu yıkımları gerçekleşiyor. Burjuvazi henüz sermaye birikimini gerçekleştirdiği dönemlerde yoğun emek gücüne ihtiyaç duyuyordu. Bunun için başta özellikle Kürdistan'dan olmak üzere tüm kırsal kesimi sanayi merkezlerinde topladı. Kimini zorla, kimini ekonomik yıkıma uğratarak... Böylece "Batı"ya büyük, duraksız bir göç başladı. Her gün yeni yeni aileler aktı geldi. Ama ne barınacak bir yerleri vardı, ne de paraları, varlıkları... Arazi mafyalarının ellerine düştüler. Boş arazilerde bir gecede yükseliveren derme çatma barınaklar kurdular. Bir gece içinde araziye konuveren (gecekondu) barakalarda yaşamlarını sürdürmeye çalıştılar.

Fabrikalara doluştular, inşaatlarda amele oldular, temizlikçi oldular... Nerede ne iş varsa yapmaya soyundular. Hem de en düşük ücretlerle, hem de hiçbir sosyal güvenceleri olmaksızın... Burjuvazinin ucuz emek cennetini yarattılar.

Ve sanki tüm bu zorlukları yaşayan onlar değilmiş gibi, sanki onları akın akın kentlere çeken bizzat burjuva düzenin kendisi değilmiş gibi, aşağılandılar, horlandılar. Gün gün sefaletleri derinleşti. Gün gün öfkeleri büyüdü, sel olup taşıtı.

İşte bu öfke selinin en yoğun yaşandığı emekçi mahalleleri işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin ve yozlaşmanın en yoğun yaşandığı yerlerdir. Ve artık bu yerlerden yükselen tek bir ses var: insanca yaşam!

İnsanlar bu özlemlerle çoğu zaman eyleme geçip burjuvazinin kolluk güçleriyle çatışmaya girdiler. Bu durum burjuvaziyi ekonomik krizin yanında bir de siyasi krize sürükledi. Çünkü artık işçi sınıfını elinden kaçırmıştı ve onlar üzerindeki egemenliğini de günden güne yitirir hale gelmişti. Ancak burjuvazi bir yandan bu öfke selini durdurmak için kitleler üzerinde şiddet, baskı ve terörünü yoğunlaştırırken, bir yandan da mahallelerdeki örgütlülüğü dağıtmak ve de bu arazileri kendi rant alanlarına dönüştürmek için "kentsel dönüşüm" adı altında gecekondu yıkımlarına hız verdi. Tıpkı şu an Kadifekale, Limontepe, Atatürk mah, Cennetçeşme, Kuruçeşme ve Gediz'de olduğu gibi.

Sermaye sınıfı mahallelerde toplu bir yıkım gerçekleştirdiği zaman karşısında çok büyük bir güç bulacağını bildiğinden yıkımları parça parça gerçekleştiriyor. Yaklaşık 10 senedir yıkıma çalıştığı ve her seferinde halkın direnişiyi karşılaştığı Kuruçeşme'ye 18 Temmuz sabahı bir kez daha yıkım ekiplerini yolladı. Yıkım ekipleri halkın barikatlı eylemiyle geri püskürtüldü. Mahalleli tarafından 4 temsilci seçilerek 2'si devrimci yapılarla görüşmeye gitti; diğer 2'si ise Ankara'ya gidip Tarım Bakanlığı'na başvurdu. Ancak görüşme sağlanamadı.

Bu arada bazı devrimci ve siyasi partiler gecekondu halkıyla Buca belediyesi arasında görüşme sağlamaya çalıştı. Görüşme red-

dedildi ve gerekçe olarak halkın belediye başkanı hakkında(sözde) slogan attığı gösterildi. Hakkında slogan atılan belediye başkanı sınırlanmış ve hem görüşme istememiş hem de ne olursa olsun evleri yıkacağını belirtmiş(ne bahane ama!). Gecekondu halkı da bunun üzerine hiç bir şekilde evlerini yıktırmamak için devrimci yapılar ve mahalle temsilcileriyle karar alıp aynı gece barikat kurdular. Ertesi sabah mahalleye giren sokakların hepsini barikatlarla kapatmış olan halk ve devrimci yapıların kararlı duruşuyla yıkım için gelen 7-8 otobüs dolusu çevik kuvvet ve yıkım ekipleri geri çekilmek zorunda kaldı. 15 gün sonra tekrar geleceklerini söylemeleri üzerine halkın cevabı ne olursa olsun geldiklerinde aynı manzarayla karşılaşacakları oldu.

Bu tür yıkımların birçok yerde gerçekleştirildiğini belirtmiştik. Gediz Mahallesi'nde de yıkılacak olan aileleri de ziyaret ettik. Daha önce de yıkımların olduğu bu mahallede yıkımlar parça parça gerçekleştiriliyor. Mahalle halkıyla yaptığımız görüşmelerde oturdukları evin vergisini ödediklerini, suyunun elektriğinin bağlı olduğunu vurgulayan aileler "Burasının yeşil alan yeri olduğunu söyleyip bizi suçlu çıkarıyorlar. Bu evler yaklaşık otuz beş senedir var, hukuken yirmi seneden sonra tapu verilmesi gerekiyor. Ama bize vermediler. Ben tek başıma yaşıyorum dediğimde 'git çocukların sana baksın' dediler. İyi de çocukları da durumu iyi değil ki, kendilerine bakamıyorlar daha. Bizlere evleri yıktıktan sonra da hiçbir şey vermiyorlar. Ev bile bulamıyoruz. Gerçi bulduğumuzda da parayı ödeyemeyeceğiz. Eşyalarımızın çoğunu satışa çıkardık parayı ödeyebilmek için. Hiç değilse zaman versinler bize. Kendimizi evin önüne atıp yaksak da evi yıkacaklarını söylüyorlar. Ama şunu iyi bilsinler bizden oy istemeye gelmesinler. Madem bizi sokağa atıyorlar oylarımıza da ihtiyaçları yok demektir." diyerek öfkelerini dile getirdiler.

Burjuvazi "kentsel dönüşüm" adı altında işçi ve emekçilerin barındıkları gecekonduları yıkarken halkın kendisine karşı olan öfkelerini daha da bilemediğinin farkında mıdır acaba? Burjuvazi içinde bulunduğu krizi atlatmak için attığı her adımda kendisini daha da büyük bir krizin içinde buluyor. Kapitalizm artık miladını doldurmuştur. Bunu kendi içinde yaşanan iç çatışmalarında ve işçi-emekçilerle yaşadığı çatışmalardan, yani artık toplumu yönetemediğinden ve toplumun da artık eskisi gibi yönetilmek istemediğinden anlayabiliyoruz. Şimdi işçi ve emekçilere söyleyebileceğimiz son sözümüz: işçiler, emekçiler ve yoksul Kürt halkı yıkımlara ve saldırılara karşı iktidar için savaşalım. Çünkü bizler tüm yaşamsal sorunlarımızı ancak ve ancak iktidarı ele geçirip Demokratik Halk İktidarını gerçekleştirdiğimiz zaman ortadan kaldıracacağız

**Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak!
İzmir Mücadele Birliği Platformu**

Emekçiler Her Yerde Eylemde

16 / 07 / 2008

Ordu'da 150 Fındık İşçisi İl Dışına Çıkarıldı!

Kürdistan'ın illerinden fındık toplamak için Ordu'ya gelen 150 kadar işçi konakladıkları Melet Irmağı kenarından il dışına çıkarıldı. Fındık toplamak için Ordu'ya gelen mevsimlik tarım işçileri, Valilikçe alınan karar doğrultusunda konakladıkları ırmağın kenarından kaldırıldı. Melet Irmağı kenarında konaklayan yaklaşık 150 kişilik işçi grubu "olası selden zarar görmesinler" iddiasıyla buldukları yerden il dışına çıkarıldı!

18 / 07 / 2008

Kapitalizmin Çalışma Koşulları 2 İşçiyi Daha Öldürdü!

Kayseri'nin Melikgazi ilçesinde çalıştıkları inşaatın iskelesinden düşen 2 işçi, hayatını kaybetti. Osman Kavuncu Caddesi'nde, inşaatta çalışan işçilerden Bekir Özbek ve Hüseyin Özbek, çıktıkları inşaat iskelesinden düştü. Ağır yaralanan işçiler, ambulansla Kayseri Eğitim ve Araştırma Hastanesine kaldırılırken yolda öldü.

19 / 07 / 2008

Uzel İşçilerinden Türk Metal-Sen'e: Bizi Kandırıyorsunuz!

Şekerpınar'daki Uzel Otomotiv Sistemleri Fabrikası'nda çalışan işçiler, 4 ay maaş alamamaları nedeniyle Türk Metal

Sendikası'nı suçladı. Uzel Otomotiv Sistemleri fabrikasında çalışan 500 işçi, Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasında, üye oldukları Türk Metal Sendikası'na tepki gösterdi ve sendikayı yalancılıkla suçladı. İşçiler adına basın açıklaması yapan Serdar Şimsek, 4 aydır maaşlarını alamadıklarını, sendikanın yalanlarla işçileri bu duruma getirdiğini iddia ederek, "4 aydır düzenli maaş alamadığımız gibi fabrikaya gelen hacizlerden dolayı çalışamayacak hale getirildik. Bu süreçte bizim haklarımızı desteklemekle yükümlü olan Türk Metal bizi yalanlarla oyalayarak mağdur etti" dedi.

21 / 07 / 2008

İzmir'den İstanbul Büyükşehir Belediyesi İşçilerine Destek!

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası İzmir Şubeleri, İstanbul'daki belediye işçilerinin grev kararını asarken polis müdahalesine maruz kalmasına tepki gösterdi.

22 / 07 / 2008

Toki İşçileri Eylemde

Çalışmak için Diyarbakır, Muş, Mardin ve birçok ilden Konya'ya gelen işçiler, 3.5 aydır çalıştıkları Başbakanlık Toplu Konut İdaresi'ne (TOKİ) bağlı Okan İnşaat'ın sahibi Abdullah Kalkan'dan alacaklarını alamıyor. Alacaklarını almak için, bir grup inşaatçı, Seydişehir'den Ankara'ya gelerek TOKİ önünde eyleme başladı. Alacaklarını isteyen işçiler, paraları olmadığı için, herhangi bir yere gidemediklerini ve günlerdir aç olduklarını dile getirdi.

120. Sayı / 30 Temmuz-12 Ağustos 2008

23 / 07 / 2008

THY'de 1 Günlük Grev!

THY'de Kaptan Pilot Bahadır Altan'ın iş akdine son verilmesiyle iyice artan huzursuzluk, pilotların "bir gün uçmama" kararı almasına neden oldu. Ancak 25 Temmuz günü bir basın açıklaması yayınlayan Bahadır Altan'ın talebi üzerine grev gerçekleştirilmedi.

Kadıköy Belediyesinde Grev Kararı Asıldı!

Disk'e Bağlı Genel -İş Sendikası, Toplu İş Sözleşme Görüşmeleri Anlaşmazlıkla Sonuçlanan Kadıköy Belediyesine Grev Kararını Astı. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, toplu iş sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan Kadıköy Belediyesine grev kararını astı. İskele Meydanı'ndaki Atatürk Anıtı önünde toplanan Genel-İş Sendikası yönetici ve üyeleri, Tıbbiye Caddesi'nden Tepe Natilius Alışveriş Merkezine, oradan da Kadıköy Belediyesi önüne kadar yürüdü.

25 / 07 / 2008

İzmir'de

Taşeron Sağlık İşçilerinden Eylem!

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinde ki taşeron sağlık işçileri yıllık ücretli izin hakları için basın açıklaması ve dilekçe verme eylemi yaptılar. Hastane bahçesinde toplanan 100 kadar Dev Sağlık İş üyesi işçi ve SES üyesi sağlık emekçisi bugün saat 12.30' da "yıllık ücretli izin haklarının gaspına" karşı hastane yönetimini protesto ederek uyardılar.

17

Emekçiler Dünyayı Sarsıyor

07 / 07 / 2008

Alman Pilotlar Grevde

Almanya'da Hava Ulaşımı Felç Oldu

Almanya'da yaklaşık 1000 pilotun ücret artışı için önceki gece yarısı başlattığı 24 saatlik grev nedeniyle 07 Temmuz'da öğle saatlerine kadar ülkenin tüm hava alanlarında toplam 200 seferi iptal edildi.

10 / 07 / 2008

Peruda Çiftçi Grevi

Peru'unun çeşitli bölgelerinden üç çiftçi örgütü Salı günü greve giderek hükümetin sosyal ve ekonomik programını protesto etti. Perulu işçiler, 9 Temmuz günü, ülkedeki kapitalist ekonomik uygulamalara karşı ülke çapında greve gideceklerini duyurmuşlardı. 8 Temmuz günü de, Ulusal Tarım Konfederasyonu (CNA), Peru Çiftçilerinin Konfederasyonu (CCP) ve çeşitli çiftçi toplulukları, Peru'da Loreto'nun ormanlık kesimi, Orta Selva ve Ayacucho'nun Orta And bölgesinde çiftçiler greve başladı. Çiftçi örgütleri, orman bölgesinde, hükümetin toprakları ve diğer ulusal kaynakları özel şirketlere ve kişilere satmayı yasalaştırmasına karşı tepki gösteriyor. Ayrıca Ayacucho'daki eylemciler, ABD askeri birliklerinin bölgeden çekilmesini de talep ediyor.

11 / 07 / 2008

İran'da Otomotiv İşçileri Grevde

İran'ın en büyük otomobil fabrikası Khodro'da işçilerin Haziran sonunda başlattığı uyarı açlık grevi, maaş ve çalışma koşullarının geliştirilmesi için bir greve dönüştü.

İşçilerin temel talepleri, "taşeronlaştırmanın önüne geçilmesi, insanca yaşanabilecek düzeyde maaş, iş güvencesinin sağlanması ve geçici süreli çalıştırmaya son verilmesi, zorunlu mesainin kaldırılması ve karar mekanizma-

larında işçi temsilcilerinin de yer alması".

11 / 07 / 2008

Bangladeş'te Öğretmenler Eyleme Hazırlanıyor

Bangladeşli öğretmenler, ücretlerine zam yapılmadığı takdirde açlık grevine başlayacak. Ücretlerinin %20 artırılmasını isteyen öğretmenler, Temmuz ayının sonuna kadar zam talepleri kabul edilmezse 1 Ağustos'tan itibaren şehir merkezi Shaheed Minar'da açlık grevine başlayacaklarını söylüyorlar.

Peru'da Genel Grev

Peru'da günler öncesinde planlanan ve duyurusu yapılan genel grev, eylemler ve çatışmalarla geçti.

Genel İşçi Konfederasyonu'nun işçi ücretlerine zam yapılmaması üzerine yapılan genel grevde, Güneydoğu'daki Puerto Maldonado bölgesinde binlerce köylü, yerel hükümet binasını dağıttı ve ateşe verdi. Yaklaşık 200 kişi gözaltına alındı.

12 / 07 / 2008

Avusturya'da Eylemler

7 Temmuz günü, Avusturya'nın başkenti Viyana'da kamyoncular ve doktorların eylemi vardı.

Sürekli yükselen benzin fiyatlarını protesto eden kamyoncular, petrole uygulanan vergi oranlarının düşürülmesi ve araç vergisinin kaldırılmasını talep ediyor. Benzin zamlarına ve araç vergilerine karşı eyleme 1427 kamyon katıldı. Şehir içine giren az sayıda kamyon da en sağ şeritten çok düşük hızda ilerlediler. Kamyoncular, hükümetin uyguladığı politika- da değişiklik yapmaması durumunda başka eylemler yapmayı planladıklarını da açıkladılar.

15 / 07 / 2008

İngiltere'de 600 Bin Belediye Çalışanından 2 Günlük Grev!

İngiltere'de, çöplerin toplanmamasını

gündeme getiren yüzbinlerce belediye işçisinin 2 günlük grevi başladı. İşçi sendikaları Unison ve Unite, enflasyonun çok altında kalan maaş zamlarını protesto etmek amacıyla greve gittiklerini söyledi.

Unison İşçi sendikası başkanı Dave Prentis, 600 bin işçinin katılımı ile bugün ve yarın 1926 yılından bu yana görülen en büyük işçi eylemini ortaya koyacaklarını söyledi.

18 / 07 / 2008

Avustralya'da 6 Bin İşçi Grevde

Ergon Energy ve Powerlink Şirketlerinde çalışan sendika üyesi 6 bin işçi ücret artışı talebi ile 18 Temmuz itibarıyla 2 günlük greve gittiler. Elektrik İşçileri Sendikası (ETC), Avustralya İmalat İşçileri Birliği (AMWU), Mühendis, Akademisyen ve İşletmeciler Birliği (APESMA) Avustralya Kamu Çalışanları Sendikası (ASU) yaptığı basın toplantısında, Energex Şirketinin önerdiği yüzde 4.5'lik artışa karşın yüzde 10.3'lük bir artış istediklerini bildirdi.

19 / 07 / 2008

Honduraslılar Grevde Gidiyor

Honduraslı demokratik kitle örgütleri, çevre ve vatandaş haklarını korumak adına 5 Ağustos'ta Ulusal Sivil Grev gideceklerini duyurdu. Hükümeti 12 maddeden oluşan listedeki talepleri yerine getirmek üzere zorlamak için çeşitli gösteriler, yürüyüşler, toplantılar, yol kesme eylemleri gerçekleşecek.

19 / 07 / 2008

Yeni Zelanda'da Pilotlar Grevde

Yeni Zelanda Hava Yolları'na bağlı Air Nelson havayolu şirketinde çalışan pilotlar greve çıktılar. Yeni Zelanda Hava Çalışanları Birliği (Alpa) üyesi pilotların grevi 3 gün sürdü.

20 / 07 / 2008

Srilanka'da Grev

Sri Lanka'da sendikalar, işçi örgütleri ile birlikte hayat pahalılığına karşı 3 günlük greve gitmeyi planlıyor. Sri Lanka Ulusal İşçi Sendikası (NTUC), 21 Temmuzdan itibaren iş yerle-

rinde hayat pahalılığı ve ücretlerin azlığı sebebiyle mitinglere başlayacağını açıkladı.

(NTUC) lideri Lal Kantha, taleplerini kazanmak için diğer sendika ve işçi örgütleriyle işbirliği içerisinde olacaklarını belirtti. NTUC konu ile ilgili olarak topladıkları 1 milyon imzayı Başbakan Mahinda Rajapaksa'ya ulaştırdıklarını söyledi.

Kuzey İrlanda'da Grev Nedeniyle Dery Havalanı 2 Gün Kapandı

Derry City Konseyi kamu çalışanlarına son kez uzlaşma çağrısında bulunmuş ancak işçiler uzlaşmanın şartlarına itiraz edince Çarşamba ve Perşembe günü için Havaalanı'nı kapatma kararı aldı. Kuzey İrlanda'daki grev sürecince İngiltere ve Galler'deki çalışanlar da meslektaşlarına katılıyorlar.

Çalışanlar, kendilerinin saat başı ücretine 50 pens zam ya da aylık yüzde 6'lık zam talebine karşın işverenin yüzde 2.45'lik önerisine itiraz etmişti. En düşük kamu çalışanının maaşı saat başı 5.81 sterlin civarında.

21 / 07 / 2008

Kuveyt'te 6 Bin Bangladeşli İşçi Grevde

6 bini aşkın Bangladeşli göçmen işçi ücretlerinin 18 Dinar (KD)'dan 40 KD'ye çıkarılması, ücretlerinin düzenli ödenmesi, sigortalarının ödenmesi, çalışma saatlerinin azaltılması gibi taleplerle 20 Temmuz Pazar günü greve çıktılar. Grev sonrası sınırdışı edilmekle tehdit edildiler. Ancak yapılan görüşmeler sonunda Sağlık ve Savunma Bakanlıkları'nda çalışan işçilerin ücretleri 40 KD'ye yükseltildi ve buralarda çalışan işçiler işlerine geri döndüler. Diğer işçilerle görüşmeler sürüyor.

Kuveyt'te toplam 200 bin Bangladeşli işçi çalışıyor.

Almanya'da Petrol Zammı Protestosu

Akaryakıt fiyatlarının artışı, Almanya'da da protesto edildi. Bavyera'da toplanan 500 kadar TIR şoförü, dizelle yapılan zamları pro-

testo etmek için, şehirler arası yolda kilometrelerce uzunlukta konvoy oluşturdu. Göstericiler, dizel fiyatlarının bir avrunun altına çekilmesi talebinde bulundu. Almanya'da dizel fiyatları geçen ay bir avro 53 sente, yani yaklaşık iki buçuk Türk Lirasına çıkmıştı.

22 / 07 / 2008

Panama'da Grev Hazırlıkları

Sendikaların ve öğrenci örgütlerinin Pazartesi günü yaptığı açıklamada, daha iyi yaşam koşulları için ülke genelinde düzenlenecek grev için hazırlıkların sürdüğü belirtildi. FRANADESO'dan (Ekonomik ve Sosyal Hakları Koruma Ulusal Cephesi) yapılan açıklamada, grev süresince diğer eylemlerin yanı sıra sokak eylemleri, yol kesme eylemleri gibi eylemlerin gerçekleştirileceği açıklandı.

Cumartesi günü gerçekleştirilen toplantıda, Panama Halkının Yaşamına ve Saygınlığına Saygı örgütü Ulusal Koordinasyon Kurulu'nun ve yerel örgütlerinin eylemlerinin ortak bir biçime sokulması kararı benimsendi. FRANADESO içinde örgütlü kesimlerin temsilcileriyle yapılan görüşmelerle, ücret zammı ve temel tüketim mallarında indirim talebini içerecek bir grevin hangi gün yapılması gerektiği değerlendiriliyor. Ayrıca, 14 Ağustos'ta Panama Kent merkezinden başkanlık sarayına bir yürüyüş düzenlenmesi kararlaştırıldı. Cumartesi günü yapılan liderler toplantısında, yapılacak gösteri ve greve, ULIP'in (Halkların Mücadele Birliği) destek çıkacağı belirtildi.

24 / 07 / 2008

Almanya'da Metal İşçileri Süresiz Grev Kararı Aldı

Almanya'nın Dortmund kentindeki Con-ti-VDO işçileri 21 Temmuz'ta düzenledikleri toplantıda süresiz greve çıkma ve talepleri yerine getirilinceye kadar işbaşı yapmama kararı aldılar.

Haziran ve Temmuz aylarında dört kez kısa süreli iş bırakan işçilere "çok sık grev yapmanın işyerlerini güvenceye almayacağını" söyleyen ve "derhal uyumlu çalışma ortamı" talep eden işverenin baskıları bir işe yaramadı. Grev çıkan işçileri fabrikayı terk etmeye zorlayan ve gerektiğinde özel güvenlik birimlerini devreye sokmakla tehdit eden işverenin bu saldırısı, bütün işçilerin ortak hareket

etmesi sonucu boşa çıkartıldı. Grev kararını ve hedeflerini birlikte karar altına alan işçiler daha sonra bir grev komitesi seçerek, "Bundan sonra görüşmeler bu arkadaşlarımızla yapılacak" diyorlar. Çoğunluğu kadınlardan oluşan yaklaşık 200 işçi direnişlerini sürdürmekte kararlılar.

İngiltere'de Pasaport Dairesi Çalışanları Grevde

İngiltere'de pasaport dairesi çalışanlarının üç günlük grevi başladı. Grev İngiltere'deki 7 ayrı bölgenin pasaport dairesi çalışanlarını kapsıyor. Üç günlük grevin ilk ve orta dereceli okulların tatile girmesiyle aynı döneme denk geldiği, pek çok kişinin seyahat planlarının kesintiye uğrayabileceği ve yaklaşık 60 bin pasaportun işlem görmeyeceğine işaret eden Kamu Çalışanları Sendikası, 7 bölgesel pasaport dairesi çalışanlarının yanı sıra 68 ön görüşme bürosunda çalışan 3 bin kişilik personel de üç gün boyunca grevde yer alıyor.

25 / 07 / 2008

Pire Limanı'nda İşçiler Polisle Çatıştı

Yunanistan'ın Pire kentinde bakım onarım çalışmaları yapılan bir tankerde meydana gelen ve 8 kişinin yaşamını yitirmesine yol açan kazayı protesto eden liman işçileri ile polis arasında çatışma çıktı. Olaylarda 13 kişi yaralandı.

Pire'nin "Perama" sahilinde dün akşam saatlerinde limanda demirli Panama bandıralı "Friendship Gas" adlı likit gaz tankerinin ambarında, kaynak çalışmaları sırasında, henüz belirlenemeyen bir nedenle patlama meydana geldi. Kaza sonrasında, "iş yerlerinde can güvenliğinin yeterince sağlanmadığı" gerekçeyle 3 günlük grev yapacaklarını açıklayan ve Yunanistan Ege ve Deniz Ticaret Bakanlığı önünde gösteri düzenleyen liman işçileriyle polisi arasında çatışma çıktı. İşçiler bakanlık binasına girmeye çalışırken, çevrede bulunan araçlarla barikatlar kurarak polisle çatıştılar. Polis işçilere göz yaşartıcı gazla saldırdı. Eylemciler taş ve çeşitli cisimlerle yanıt verdi. Olaylarda beşi liman güvenlik görevlisi, sekizi ise polis olmak üzere 13 kişi hafif şekilde yaralandı.

Not: Haberler Mücadele Birliği Web Sitesi www.mucadelebirligi.com'dan derlenmiştir.

Dürüstlük ve Mütevazı Olmanın Değeri

Herhangi bir otobiyografik renkli yazı beni yarım yüzyıldan önce verdiğim kararlar hakkındaki şüpheleri ortadan kaldırmaya zorluyor. İnce ayrıntılardan bahsediyorum, çünkü can alıcı noktalar hiçbir zaman unutulmaz. Bu, benim 60 yıl önce, 1948’de yaptıklarım için de geçerlidir.

Dominik halkını Trujillo tiranlığından kurtarma yolculuğuna çıkma kararını verdiğim anı dün gibi hatırlıyorum. Ayrıca, o döneme ait pek çok soyut olay aklımda saklı kaldı; bu olaylar zaman zaman dile getirdiğim benim için unutulmaz düzinelere bölümden meydana geliyor. Bunların çoğu ise yazıya geçirildi.

Bugün, Kolombiya’ya Latin Amerika Öğrenci Federasyonu’nun kuruluşunu teşvik etmek için giderken amaçlarım arasında ABD’nin ön ayak olduğu Amerika Devletler Birliği’ni, OAS’ı, kesin olarak engelleme düşüncesinin olduğunu netlikle söyleyemem; bu o zaman henüz ulaştığımı söylemek için erken olan bir vizyondur.

Olaylardan 33 yıl sonra benimle röportaj yapan sıradışı bir tarihçi ve ayrıntılandırma uzmanı olan Arturo Alape, Kolombiya’ya 1948’de yaptığım yolculuktaki amacımın bu olduğunu doğruladığım cevaplarımı yeniden ortaya koydu.

‘Emanuel’in Şeffaflığı’ isimli kitabında Germán Sánchez, Alape ile yapılan röportajdan kelimesi kelimesine aktarıyor: “ABD’nin burada, Latin Amerika’da kendi kontrol sistemini sağlamlaştırmak için kışkırttığı 1948’deki OAS toplantısıyla karşı karşıya kalınan bu günlerde, OAS toplantısıyla aynı yerde ve zamanda anti-empyralist prensiplerin arkasında duran ve söylediğim noktaları savunan bir Latin Amerika öğrenciler toplantısı yapmak fikrini öne sürmüştüm.”

Röportajın Küba’da

Abril Yayınevi tarafından yakın zamanda basılan bir nüshasında paragraf aynen yer alıyor. Birisi bana Fidel ile Yüz Saat kitabında davranışına yön veren amacın bunlar olup olmadığı konusunda benim de biraz şüpheli olduğum hatırlatmasında bulundu.

Kullandığım ifadede “OAS toplantısıyla karşı karşıya kalınan” anlatımının yeterince açık olmadığı bellidir.

Ben şüpheliyi ortadan kaldırmak için şunu söyleyebilirim: rahipler tarafından yönetilen bir okulun 12. sınıfını bitirdikten yalnızca iki buçuk sene sonra birisinin, yani benim ulaştığım siyasi evrimi ve beni harekete geçiren amaçları yeniden inşa etmeye çalıştım. Ben, yalnız onursal nedenlerle enerjisi spor yapmaya, keşfetmeye, dağlara tırmanmaya ve zamanın izin verdiği ölçüde derslerini çalışmaya kanalize olmuş isyancı bir kişiydim.

Okul hayatım boyunca sürekli farkında olduğum şeyler, gazetelerin ben henüz 10 yaşında bile değilken yani 1936 Temmuzunda İspanya İç Savaşı ve 19 yaşına girmek üzereyken 1945 Ağustosunda Hiroshima ve Nagasaki’ye atılan atom bombaları haberleriydi ki bunlarla sonradan kendi ilişkimi kuracaktım.

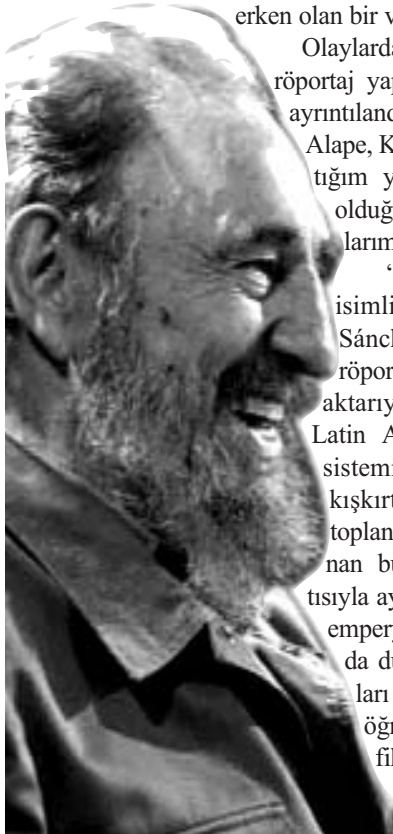
Çok küçük yaşlarımdan itibaren içinde yaşadığım toplumun adaletsizliklerinin ve önyargılarının zorluğunu yaşadım.

21 yaşında Kolombiya’ya gittiğimde oldukça radikal biri olmakla beraber henüz Marksist-Leninist değildim. Trujillo tiranlığına karşı olan mücadelelere ve bunun gibi Porto Riko’nun bağımsızlığı, Panama Kanalı’nın yeniden açılması, Falkland Adaları’nın yeniden Arjantin Cumhuriyeti’ne devredilmesi, Karayipler’de sömürgeciliğin sonlandırılması, bizim yarı küremizde İngiltere, Fransa ve Hollanda tarafından sömürgeleştirilmiş ada ve bölgelerin bağımsızlık mücadelelerine aktif olarak katılırdım.

O yıllarda, Bolivar’ın ülkesi olan Venezuela’da Demokratik Eylem’in liderliğinde bir devrim gerçekleşmişti. Radikal sol düşüncelerden esinlenen Rómulo Betancourt devrimci bir lider olmaya çalışıyordu. Betancourt, ülkeye Ekim 1945 ile Şubat 1948 arasında liderlik etti.

Büyük yazar Rómulo Gallegos, 1945’deki askeri hareketten sonra yapılan ilk seçimlerde Devlet Başkanı olarak seçilen Betancourt’u takip ediyordu. Onunla 1945’de Karakas’a yaptığım ziyarette tanıştım.

Panama’da öğrenciler Kanal’ın yeniden açılmasını talep ettikleri için vahşice baskılar görüyorlardı; öğrencilerden birinin

omuriliğine bir kurşun isabet etmişti ve bacaklarını oynatamıyordu.

Kolombiya'da üniversite yükselen Gaitán taraftarı hareketlerle kaynıyordu.

Bu üç ülkeden öğrencilerle olan temaslarım meyvesini veriyordu: Kongreyi ve Latin Amerika Öğrenci Federasyonu'nun kurulmasını kabul etmişlerdi. Arjantin'deki Peroncular da bizi destekliyordu.

Kolombiyalı üniversite öğrencileri Gaitán ile irtibat kurmanı sağladılar. Böylece onunla buluşma ve sohbet etme onuruna sahip oldum. O reddedilemez bir şekilde Liberal Parti'nin mütevazı kesimlerinin ve Kolombiya'daki ilerici güçlerin lideriydi. Bize kongremizin açılışını yapacağı sözünü vermişti. Bu bizim için son derece cesaretlendirici oldu.

Bu kardeş ülkede Latin Amerika'dan hükümet temsilcilerinin katıldığı bir toplantı düzenleniyordu. II. Dünya Savaşı'nda müttefikleri olan ve 2 milyon askerini kaybeden Sovyetler'in arkasından Japonya'daki iki büyük sivil yerleşime atom bombası atan ABD'nin Başkan Yardımcısı General Marshall, Devlet Başkanı Harry S. Truman'ı temsilen oradaydı.

ABD'nin Bogota'daki temel amacı insanlarımız için çok acı sonuçlar doğuran OAS'ı kurmaktı.

Kendime söz konusu uluslar üstü kurumu engellemeyi tasarlayacak kadar cesur bir düşüncüyü aklımdan geçirecek ideolojik gelişime sahip olup olmadığımı soruyorum. Her ne olursa olsun, orada temsil edilen tiranlıklara, Porto Riko'nun ABD tarafından işgal edilmesine karşıydım, ama henüz emperyalist egemenlik sistemi hakkında net bir fikir geliştirmemişim.

Beni oldukça etkileyen bir diğer şey de Kolombiya basınında yer alan, gerici Ospina Pérez hükümeti tarafından kırsal kesimde yapılan katliamları anlatan haberlerdi. O günlerde düzinelerce çiftçinin öldürüldüğü hakkında bilgiler vardı. Küba'da benzer bir şey yaşanmalı epey zaman olmuştu. Bogota'da bir tiyatrodan Marshall ve toplantıya katılan diğer ülkelerden temsilcilerin katıldığı resmi bir gala da benim üzerinde programımızı özetleyen broşürleri yanlışlıkla üst kattan atmam sırasında her şey çok normal gözüküyordu. Bu olay benim göz altına alınmama neden oldu ve iki saat sonra serbest bırakıldım. Kusursuz bir demokrasi varmış gibi görünüyordu.

Gaitán'la tanışmak ve onun Barış için Dua ya da -içeride yer olmadığı için dışarda dinlemek zorunda kaldığım- Teğmen Cortés için yaptığı etkili konuşma gibi konuşmalarına tanık olmam beklenmedik olaylardı.

Ben ise henüz daha Hukuk Fakültesi'nde iki yılı geride bırakmışım.

Gaitán ve diğer üniversite temsilcileri ile ikinci görüşmemiz 9 Nisan öğleden sonra saat 2'ye ayarlanmıştı. Kolombiyalı lider, şüphe yok ki kıskırılmış bir fanatik veya akıl hastası olan bir adam tarafından vurulduğunda ben, bana eşlik eden Küba'lı bir arkadaşımın kaldığımız küçük otele ve Gaitán'ın ofisine yakın bir caddede yukarı aşağı yürüyerek görüşme zamanının gelmesini bekliyordum. Suikastçı halk tarafından linç edilmişti.

Bu anda Kolombiya'da yaşadığım inanılmaz deneyim başladı. Bu cesur insanlarla beraber gönüllü bir savaşçı idim. Kolombiya vatandaşlarının bizim mambilerimizi (yurtsever savaşçılar) bağımsızlık direnişinde desteklediği gibi, ben de

Gaitán'ı ve onun ilerici hareketini destekliyordum.

Arturo Alape devrimin zafer kazanmasından yıllar sonra, 1981'de, Küba'ya geldiğinde Gabriel García Márquez benimle Antonio Núñez Jiménez'in evinde şafak vakti başlayan bir görüşme ayarladı. Alape bir ses kayıt cihazıyla geldi ve bana 1948 Nisan'ında Bogota'da yaşanan olaylar hakkında saatlerce soru sordu.

Núñez Jiménez de başka bir aletle kayıt alıyordu.

Unutamadığım olaylarla ilgili bir sürü taze hatıram vardı; tarihçi de kendi payına düşen, olayların Kolombiya tarafını, doğal olarak benim bilmediğim birçok ayrıntıyı biliyordu ve bu bana yaşadığım süreçteki her bölümü anlamamda yardımcı oldu. Alape olmadan belki de onları hiçbir zaman öğrenemezdim.

Ancak Alape bir görevi yerine getirmemişti: kaset kaydındaki her şeyi yazıya dökmek; diğer kayıt Palacio de la Revolución'da (Devrim Sarayı)deşifre edildi. Bunlardan birisini kontrol ettiğimi hatırlıyorum.

Bu çalışmada, diyaloglar konuşmalardan çok daha zor, çünkü sesler sıklıkla üst üste biniyor. Yanlış deşifre edilmiş kelimeler ve değiştirilmiş ifadeler buldum. Onları kontrol etmek ve düzeltmek için gereken zamanı ayırdım. Röportaj dört saatten fazla sürmüştü. Çoğu kişi bunun için gereken çabayı hayal bile edemez.

Devrimin zaferi öncesinde ve sonrasında tarihsel olayların karışımının zihnimde muhtemel bir karışıklık haline neden olduğunu düşünüyorum. Bunu düşünüyorum ve olası bir şüphe durumunda en onurlu davranış onu açıklamaktır.

Siyasi düşüncelerim Kolombiya ziyaretimden önce radikalleşmiş olsaydı... 9 Nisan 1948 ile Moncada Kışlası'na saldırdığımız -bundan 55 yıl önceye denk gelen- 26 Temmuz 1953 yılları arasında kalan kısa zaman zarfındaki dönüşüm inanılmaz derecede büyük. Bu dönemde ideolojik olarak gerçek bir solcu olmuştum ve bu, kendimi beraberinde devrimci eyleme adanmış direniş, inat ve kurnazlık görüşlerime ilham kaynağı oldu.

Bunu 82 adamdan oluşan küçük birliğimizin neredeyse tamamen imha edildiği 5 Aralık 1956'dan sonra yalnızca 18 silahla kazandığımız ilk zaferle sonuçlanan Sierra Maestra'daki direniş takip etti.

Uluslararası Kızıl Haç'ın dosyalarında son düşman saldırısının gerçekleştiği 1958 yazından sonra geri verdiğimiz yüzlerce esirin kaydı vardır. Aynı senenin Aralık ayında esirleri teslim etmek için Uluslararası Kızıl Haç'ı çağırarak zaman yoktu. Savaşmayacakları sözü alınarak, teslim olmuş birliklerin rütbeli subaylar, rütbeleri alınmadan ve ufak ateşli silahlarına el koyulmadan; askerleri ise silahlarını bırakarak savaşın sonunu beklemek üzere serbest kaldılar.

Artık bunların hepsi uzak geçmişte kalmış şeyler, kimse Arturo Alape'ninki gibi bir eserin değerini hayal dahi edemez. Alape Kolombiya'daki devrimci direniş süreci hakkında harika bir kitap yazmıştır. Benim amacım dünyadaki ve yarı küremizdeki mevcut olan durumun ışığında teorik bir açıdan ve muazzam bir saygı ile çeşitli değerlendirmeler yazmaktır.

Bütün bunlardan, gerçek devrimci kalıcı bir ders çıkarabilir: Dürüstlük ve mütevazı olmanın değeri.

Fidel Castro Ruz
17 Temmuz 2008

Yine İyimserlik Üzerine

Türkiye tekkelci kapitalizminin bunalımı derinleştikçe burjuvazi yığınlara daha fazla iyimser mesajlar verme ihtiyacı duyuyor. Ne yaparsınlar, ekonomi öyle kırılğan dengeler üzerinde duruyor ki, bir de insanların Türkiye’de işlerin daha iyiye gideceğine dair karamsarlıkları artacak olursa vay onların haline! Burjuvazi, ekonomik krize eşlik eden “yönetememe krizi” ile de malul olmuş durumda. TUSİAD’ın en son istişare toplantısında verdiği mesajda bu çok daha açık görülüyordu: **“Önümüzdeki 1 yıl içerisinde Türkiye’nin nasıl bir tabloya sahip olacağını söylemek mümkün değil”** deniliyordu. Yani burjuvazi artık önünü göremeyecek duruma gelmiş, deyim yerindeyse bir “sürekli karamsarlığa” tutulmuştur.

Ne yazık ki “sürekli karamsarlık” hastalığına tutulan sadece burjuvazi değildir; ortalama sol hareket de tesadüfün ilginçliğine bakın ki aynı süreçte karamsarlık denizinde kulaç atmaktadır. Burjuvazi kendi sistemine, elinden kaçırıldığı üretici güçlere yanmaktadır; ortalama sol hareket de sürecin emperyalizmin belirleyiciliğinde geliştiğine, devrimci bir hareket yaratılmadığına, AKP’nin güçlendiğine, sistemin kendisini tahkim ettiğine vb. yanmaktadır. Peki bunlardan hangisi doğru? Ya sistem, onun sözcüleri yanlış tahlil yapıyor, hiç de yeri değilken (!) karamsar tablolar çiziyorlar ya da bizim ortalama sol hareket hala sistemin krizini anlayamadı veya anladı ama işine gelmiyor! Niye işine gelmesin peki? Çünkü birçoğunun içinde yüzdüğü tatlı sular buharlaşacak, iş başa düşecek, daha doğru bir deyimle takke düşecek kel görünecek!

Dönem böyle bir dönem. Devrimci olanları ve devrimci kalmak isteyenleri sınıflar mücadelesinin zorlu çatışmaları bekliyor. Yani deyim yerindeyse ak koyunun kara koyunun belli olacağı günlerden geçeceğiz. Devrimin kendisi insanların, sınıfların ve partilerin devrim mücadelesinde ne kadar ısrarlı ve samimi olup olmadıklarını sınavacak. Akıp giden zamanı kimin nasıl değerlendirdiğini gösterecek. Kimlerin çok laf az iş yaptığını, kimlerin az laf çok iş yaptığını ortaya koyacak. “Söylenenin en iyi yolu yapmaktır” diyenler ve bu konuda canla başla çalışan, işçi sınıfı ve emekçileri devrimci iktidar mücadelesi için örgütlemeye çalışanlarla, devrime sırtını çevirmiş, deyim yerindeyse kırntılar için mücadele edenleri birbirinden ayırarak. Artık süreç herkesin “ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz” dediği bir noktaya gelip dayanmış bulunuyor. Bir pratik adımın binlerce programdan daha değerli olduğu bir aşamadayız artık.

Bu durumda Leninistler ne yapmalı? Devrim konusunda en umutlu, süreç konusunda en iyimser militanlar olarak öne çıkmalı, deyim yerindeyse yapabileceğinden fazlasını yapabilmek için kendini ortaya koymalı. Artık her birimizin kendi bulunduğumuz alanda ileri örnekler yaratmasının zamanı. “İstemek, karar vermek ve yapmak” şimdi hepimize yol göstermesi gereken ilke bu olmalı. Bir bölgeyi mi örgütleyeceğiz, bu gerekiyor mu (örgütlemek gerekemeyebilir mi?), bu konuda hemen karar alıp girişmeliyiz. Nasıl yapacağımız pratiğin işi. Uzun uzun düşünerek, teorik tahliller geliştirerek işin daha başlangıç aşamasında duraksamayalım. Bir yerden başlayalım, girişelim, neyi ne kadar yapıp yapamadığımızı pratikte görelim. Unutmayalım ki bizim en büyük avantajımız, devrimin bizim nesnel ittifakımız oluşu. Atacağımız

“Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelelerini büyük bir merakla izleyecekler: Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek içecek maddelerinin alım satımı, fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir, nasıl çalışmadan yaşayabiliyordu bir takım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız”

her adım mutlaka karşılığını bulacak. Gideceğimiz her evde mutlaka kapıyı açan birileri olacak. Nesnel devrimci ortam bizi beslemeye hazır. Diyalektik, derinlikli düşünme yeteneğimiz bizi bir adım öne geçiriyor. Her geçen gün öngörülerimiz daha çok doğrulanıyor. O halde bu öngörü gücünü pratik örgütlenmeye mutlaka yansıtmalıyız.

Komünist önder Fidel Castro ne diyor: **“Küba Devriminin liderlerinin Marti’den öğrendiği ilk şey, bir devrim yapmak için kurulan örgüte inanmak ve bir örgüt adına hareket etmektir”** İşte bugün aynı bu aynı inanç ve kararlılık Leninistler’de var. Geriye kalan sadece ve sadece pratiktir. Biz koşulların devrimci oluşundan aldığımız güçle, tarihsel iyimserliğimizle Türkiye ve Kürdistan’da devrime önderlik etme iddiasındayız. İddia sahipleri iddialarını gerçek kılmak için durmadan dinlenmeden çalışırlar. Yalnız başlarına da kalsalar umutlarını yitirmezler, doğruların umudunu temsil ettiklerini bilirler.

“En yalnız zamanlarımızda dünyanın bütün güçlerini yüreğine doldururum” diyor Fidel Castro. Biz de onun gibi her zaman ve her koşulda dünyanın her tarafından yeni bir dünya için mücadele eden tüm insanların gücünü içimize doldurmalı, doğru bildiğimiz şeyleri yapmaya cesaret etmeliyiz. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın, siper yoldaşlarımızın umutlarının bizlerle birlikte yaşamaya devam ettiğini biran olsun unutmaman, davalarının bayraklarını yol kenarına bırakıp gidenlere aldırmanın, gücümüzü ve sınırlarımızı yeniden zorlayarak, işçi sınıfı ve emekçilerin daha onurlu yaşamaları için kendisini feda edenlerin Leninist Parti’sinden olduğumuzu her zaman hatırlayarak yürümeyi sürdürmeliyiz. Ve bir gün gelecek, Lenin’in dediği gibi **“torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyecekler: Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek içecek maddelerinin alım satımı, fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir, nasıl çalışmadan yaşayabiliyordu bir takım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız”** İşçiler, emekçiler nasırlı elleriyle yeni bir dünyayı kurmaya başladıklarında, yine Lenin’in dediği gibi **“Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışçasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seçik görüyoruz. Çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükselteceklerdir”**

Evet bugün o yapının temel taşlarını döşeyebilmek için mücadele ediyoruz. Yapı kan ter içinde yükselmeye devam ediyor, edecek. İşçi sınıfı ve emekçiler güneşli elleriyle yeni bir dünyanın kapısını açmak için önce nasırlı elleriyle bu insanlık dışı sömürü sistemine son verecekler.

Bizler, iyimserliklerini en zor zamanlarında korumayı başarmış olanlar, eskiyi yıkmakla kalmayıp onlarla birlikte yeni bir dünya kuracağız. Bir sel olup akacağız bu ülkenin sokaklarından, kızıl bayraklarımızla açacağız zindanların kapılarını ve özgürleştirdiğimiz yoldaşlarımızla yürüyeceğimiz devrim meydanına.

Nazım’ın dediği gibi “ben iyimserim dostlar / akarsu gibi”.

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) 1995

Çeçen asıllı olan Tarık Ziya Yıldırım, TKEP/Leninist'le Silivri'de tanıştı. Burada ücretli işçilikle yaşamını sürdüren Tarık yoldaş, çok kısa sürede Parti ile kaynaştı ve bütünleşerek hemen etkin görevlere talip oldu.

13 Mart GKB'de çeşitli görevler yürüttükten sonra LGB'de görev alan yoldaş, yaşamının son anına kadar LGB gerillası olarak mücadele verdi.

26 Temmuz 1995'te bir yoldaşıyla birlikte Bakırköy'de polislerle karşılaşan Tarık yoldaş, polisleri etkisizleştirme girişimlerini boşa çıkartarak silahına sarıldı. Düşmanı saf dışı bırakan Tarık yoldaş, bu sırada kurşunla bacağından yaralandı. Yaralı olarak bölgeden uzaklaşan yoldaşımız, yoğun takip ve yarasının verdiği bitkinlik nedeniyle esir düştü.

Yarası ölümcül olmadığı halde, faşist devlet güçleri onu kendi işkence merkezlerinde kurşuna dizerek katlettiler.

“Ölümler o kadar haşır neşir ki, biz bile farkında değiliz. Sadece zorlu geçen eylem saatlerinde ölümü ihtimaller arasına katıyor insan. Oysa savaş öyle boyutta ki, hiç ummadığımız bir anda, hiç ummadığımız bir yerde, ölümle karşılaşmak mümkün. Gecenin bir vakti kaldığım yeri basabilirler örneğin, düşmana teslim olmayacağımı nasıl biliyorsa, aradan sağ çıkamayacağımı da o kadar iyi biliyorum. Ama yine de bir sokak çatışmasında ölmeyi tercih ederim. İnsan savaşırken özgür olmalı. ...”

Cihan

